

Ady Endre
Szeretném,
ha szeretnének

*Mercator
Stúdió*

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 125 4

Mercator Stúdió, 2006

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@axelero.hu

Ady Endre

Szeretném, ha szeretnének

(1909)

TARTALOM

SEM UTÓDJA, SEM BOLDOG ŐSE...	6	BUDAPEST ÉJSZAKÁJA SZÓL	42
ESZE TAMÁS KOMÁJA	7	CATULLUS KÖLTŐ HALÁLA	44
OND VEZÉR UNOKÁJA	8	NEM ELŐSZÖR SÍROK	45
BUJDOSÓ KURUC RIGMUSA	9	KISVÁROSOK ŐSZI	
A DÁL-KISASSZONYOK NÁSZA	10	VASÁRNAPJAI	46
		A HARCUNKAT MEGHARCOLTUK	47
HAJÓ A KÖDBEN	12	VALAMI MÉG KÉSZÜL	48
NÉGY-ÖT MAGYAR		EGY MEGÍRATLAN NAPLÓBÓL	49
ÖSSZEHAJOL	13	AKAROM: TISZTÁN LÁSSATOK	51
ESZE TAMÁS KOMÁJA	14	A TENGER ÁKOMBÁKOMA	52
ZILAHÍ EMBER NÓTÁJA	15	SZÉTVEREK MAJD KÖZTETEK	53
KURUC ÁDÁM TESTVÉREM	16		
HARCOS GYULAI PÁL	17	A HARCUNKAT	
A FÖL-FÖLDOBOTT KŐ	18	MEGHARCOLTUK	54
KÉT SZENT VITORLÁS	19	ÉGŐ TŰZBEN DIDEREGVE	55
CSÓKOKBAN ÉLŐ		AZ ELÁTKOZOTT VITORLA	56
CSÓKTALANOK	20	ÁZOTT SZÉNA-RENDEK	
MILÁNÓ DÓMJA ELŐTT	21	FÖLÖTT	57
BIZTATÓ A SZERELEMHEZ	22	A MENTŐ GLÓRIA	58
ELFOGYNI AZ ÖLELÉSBEN	23	AKI HELYEMRE ÁLL	59
MEGÖLELNÉM A LYÁNYOD	24	HOSSZÚ AZ ERDŐ	60
ŐSZBEN A SZIGET	25	A SZIVÁRVÁNY HALÁLA	62
KÉT SZENT VITORLÁS	26	AZ ELSŐSÉG JÓSÁGA	63
HIÁBA HIDEG A HOLD	27	MAGYAR VÉTKEK BÍBORBAN	64
SÉTA BÖLCSŐ-HELYEM KÖRÜL	29	A HÁGÁR OLTÁRA	65
		AZ ÖRÖK HALÁL-MENET	66
ÍGY SZALADSZ KARJAIMBA	30	MAI ASSZONYOK UDVARÁBAN	67
A VÉN KOMORNYIK	31		
ÉSZAKI EMBER VAGYOK	32	DUDORÁSZÓ, RÉGI NÓTA	68
EZVORÁSZ KIRÁLY SÍRIRATA	33	HELÉNA, ELSŐ CSÓKOM	69
BETEMETIK A TAVAT	34	FEHÉR LYÁNY VIRÁG-KEZEI	70
UJJAK A SZAJNÁBAN	35	A TÍZÉVES ÉVA	71
ZÚG-ZENG A JÉGCIMBALOM	36	A HÁGÁR OLTÁRA	72
MEGINT PÁRIS FELÉ	38		
A VÉN KOMORNYIK	40		
BOLOND, HALÁLOS ÉJ	41		

A CSÓK-CSATATÉR LOVAGJAI	74	VIRÁG-FOHÁSZ VIRÁGOK	
A LÓRI CSÓKJA	76	URÁHOZ	112
ELINDULT EGY LEÁNY	78	A JÉZUSKA TISZTELETÉRE	113
KATÓ A MISÉN	79	ADJON ISTEN MINDENKINEK	114
A HÓVÁR-BÉRCEK ALATT	80	VEZEKLŐ VIGADOZÁS	
NÉZNI FOGUNK, HEJHAJH	82	ZSOLTÁRA	115
SAPPHO SZERELMES ÉNEKE	83	SZELÍD, ESTI IMÁDSÁG	116
A JÖVENDŐ FEHÉREI	84	KÖNYÖRGÉS VÍG HALÁSÉRT	
KÜLDÖM A FRIGY-LÁDÁT	85		117
A MA KIEBRUDALTJAI	86	NE SÚJTS BÉNASÁGGAL	118
A KÖNNYEK HASZNA	87	EGY AVAS KÉRDÉS	119
VARJAK, SZENT MADARAK	88	AZ URAKNAK URA	120
BÚS A HASVÉROK MÁJUSA	89	EGYRE HOSSZABB NAPOK	122
A JÖVENDŐ FEHÉREI	90	VALAKI UTÁNAM KIÁLT	123
MÁSOKÉRT HALUNK MEG	91	BOLDOGOK AZ ÖREGEDŐK	124
ÁLMODIK A NYOMOR	92	ELSŐ SZERETŐM ÖLÉBEN	125
PROLETÁR FIÚ VERSE	93	DURUZSLÁS A JÉGVEREMBŐL	
MENEKÜLÉS ÚRI VIHARBÓL	94		126
ÁLDASSÁL, EMBERI VEREJTÉK	95	KOCSI-ÚT AZ ÉJSZAKÁBAN	127
	96	NEM JÁTSZOM TOVÁBB	128
ÁLDOTT, FALUSI KÖD	96	SIRATÓ EMBER DALA	129
APÁMTÓL, ANYÁMTÓL JÖVÉN	97	AZ IFJÚ RAJNÁNÁL	130
	98	TARARRAROM, HAJH,	
EGY RÉGI-RÉGI FŰZ	98	TARARRAROM	131
AZ ÖREG KÜNNÉ	99	A HALÁL: PIRKADAT	133
RETTEGÉSBEN A FALU	100	EGYRE HOSSZABB NAPOK	135
ÁLDOTT, FALUSI KÖD	101	FÁJDALMAS, BÚS KITÉRŐ	136
ŐSZI, FORRÓ VIRÁG-HALMON	102	LELKEM SZERELMES FATTYAI	
	103		137
AZ ELSÜLLYEDT UTAK	103	AZ ÁGYAM HÍVOGAT	138
A HATALMAS TÉL	104	KEZDENEK NYAKUKBA VENNI	
FEDJÜK BE A RÓZSÁT	105		139
RENDBEN VAN, ÚRISTEN	106	MOST PEDIG ELNÉMULUNK	140
A HALÁL PITVARÁBAN	107		
ALÁZATOSSÁG LANGY ESŐJE	108		
	109		
IMÁDSÁG ÚRVACSORA ELŐTT	109		
	110		
AZ ANTI-KRISZTUS ÚTJA	110		
RENDBEN VAN, ÚRISTEN	111		

SEM UTÓDJA, SEM BOLDOG ŐSE...

Sem utódja, sem boldog őse,
Sem rokona, sem ismerőse
Nem vagyok senkinek,
Nem vagyok senkinek.

Vagyok, mint minden ember: fenség,
Észak-fok, titok, idegenség,
Lidérces, messze fény,
Lidérces, messze fény.

De, jaj, nem tudok így maradni,
Szeretném magam megmutatni,
Hogy látva lássanak,
Hogy látva lássanak.

Ezért minden: önkinzás, ének:
Szeretném, hogyha szeretnének
S lennék valakié,
Lennék valakié.

ESZE TAMÁS KOMÁJA

OND VEZÉR UNOKÁJA

Egy nagy tivornyán borral, vérrel
Idéztem a halottakat
S találkoztam vad Ond vezérrel.

Nyeregben ült kozák ló hátán,
Rabolt ló hátán dölyfösen
S én elhültem ős színe láttán.

Hiába akarnám, szeretném,
Nincsen hozzá semmi közöm,
Más a szemem, gerincem, eszmém.

Más a lovam, a vérem, álmom,
Tőle jövök és idegen
Az én őszám, fajtám, királyom.

Ilyen bánat-folt nincs fölvarrva
E kerek földön senkire,
Csak fajából kinőtt magyarra.

BUJDOSÓ KURUC RIGMUSA

Tíz jó évig a halálban,
Egy rossz karddal száz csatában,
Soha-soha hites vágyban,
Soha-soha vetett ágyban.

Kergettem a labanc-hordát,
Sirattam a szívem sorsát,
Mégsem fordult felém orcád,
Rossz csillagú Magyarország.

Sirattalak, nem sirattál,
Pártoltalak, veszni hagytál,
Mindent adtam, mit sem adtál,
Ha eldőltem, nem biztattál.

Hullasztottam meleg vérem,
Rágódtam dobott kenyéren,
Se barátom, se testvérem,
Se bánatom, se reményem.

Már életem nyugalommal
Indul és kevéske gonddal,
Vendégséggel, vigalommal,
Lengyel borral és asszonnyal.

Lengyel urak selymes ágya
Mégis forró, mint a máglya.
Hajh, még egyszer lennék árva:
Be jó volna, hogyha fájna.

Áldott inség: magyar élet,
Világon sincs párod néked,
Nincsen célod, nincsen véged,
Kínhalál az üdvösséged.

Elbocsát az anyánk csókja,
Minden rózsánk véres rózsa,
Bénán esünk koporsóba,
De: így éltünk vitézmódra.

A DÁL-KISASSZONYOK NÁSZÁ

Az volt a hír az Azov partján,
Hogy Dál király vén csont és konok,
De nincsenek szebb lányok a világon,
Mint a Dál-kisasszonyok.

Szép úrfiak nyár-alkonyatkor
Lóháton jöttek és hevenyén,
Az Azov partján tengerbe, bozótba
Belebámult száz legény.

Nagy, jó, deli, magyar legények
Bámulták a sűrüt és vizet.
Szépet álmodtak fehér pendelyekről
S üzentek valakinek.

Ez nagy titka volt az Azovnak,
Itt veszedelmes volt az idő,
Nyárban az ember nőre jobban vágyik,
Mert a nyár nagy kerítő.

Nyárban az ember ezredévet él át,
Lelke, szive előreforog
S kidobódott a Dál-kisasszonyokra
Azov partján a horog.

Száz, erős úrfi esküdött meg,
Hogy ló eldőlj, feszült íj szakad,
De diadalmas vággyal, szerelemmel
Állnak meg egy vár alatt.

Egy lankáson majd nótát kezdnek,
Lány-csaló nótát és fiatait
S úgy várják a leányok leszökését,
A csókot és diadalt.

Úgy várják és az Azov partján
Magsűrült és meggyúlt a meleg,
Sátrak előtt az ifjakra vártak
Kócos, vén harc-emberek.

S Dál király leányait hozták
A vad legények győzelmesen
S a sátrak előtt a vén szivek vére
Meg-megbuggyant csendesen.

A sátrak előtt, Azov partján
Ült a szivekre nagy, messze gyász
És a Dál-kisasszonyokra sötéten
Szállott le az éji nász.

HAJÓ A KÖDBEN

Ködben ül a Tátra orma,
Ködben a paloták tornya
És itt és ott, néha-néha
Lobban egy picike fény
És megfeszül a vitorla.

Magyar tenger ez a tenger,
Vésszel, köddel, gyötrelemmel
Szeljük árját néhány százan:
Jaj, vajjon mi lesz velünk?
Nincsen itt part, nincsen ember.

És hajózunk, szállunk, szállunk,
Sohase lesz megállásunk:
Egy köd-ország Magyarország
S hogyha Új jön, újra köd,
Köd előttünk, köd utánunk.

Valamikor ki kell kötni,
Valaminek kell már jönni,
Valahára mutassuk meg:
Ágyúk vannak a hajón
S az ágyúk tudnak dörögni.

NÉGY-ÖT MAGYAR ÖSSZEHAJOL

Itt valahol, ott valahol
Esett, szép, szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol
S kicsordul gúnyos fájdalmukból
Egy ifjú-ősi könny, magyar könny:
Miért is?

És utána, mint a zápor
Jön a többi könny:
Miért is, miért is, miért is?
S nincs vége könnynek és miértnek.
Fölöttük hahota köszön,
Hahotája, akik nem értnek
S akik sohase kérdik s kérdték:
Miért is?

És csöpög a könny:
Miért is, miért is, miért is?
És hömpölyög fönt a hahota,
Hogy soha, soha, soha.

Ennyi búsulással fényesen
Nyílnék meg az Ég,
Ahol csak Ég és okos üdvösség van
S itt nem elég.
Itt nem kell csak a könny
S itt valahol, ott valahol
Esett, szép, szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol,
Miért is, miért is, miért is?

ESZE TAMÁS KOMÁJA

Gábor fiam Bécsé,
Oda is van nőve,
Örzse lányom a Krisztusé,
Papok szeretője.

Morva grófé földem,
Asszonyom a sírban.
Menjünk, menjünk Munkács felé,
Már eleget sírtam.

Nincsen e világon,
Nem maradt már semmi:
Esze komám, ideje már
Rákócziért menni.

Magyar bolondoknak
Bolond útját járom
Bécsi lator lett a fiam,
Pap-céda a lányom.

Váradon gyaláznak,
Bécsben kinevetnek,
Ciberén élt Esze komám,
Mondok egyet kendnek.

Urak, papok dölyfét,
Ím, eleget túrtük,
Gyomrunkba a sok bánatot
Már eleget gyúrtük.

Rákóczi, akárki,
Jöjjön valahára:
Kígyóinknak, Esze komám,
Lépjünk a nyakára.

ZILAH EMBER NÓTÁJA

Balázs Árpádnak küldöm

Zilah fölött felhőzik most
Ifjuságom kicsalt vére,
Vörös-fényes a Diák-domb,
Vér hullott a Terbetére,
Régi ember régi vére.

Istenem, csak egyszer lennék
Csókos, ifjú, boldog másik,
Ott, a híres Meszes alján
Az utolsó áldomásig,
Olyan boldog, mint a másik.

Meghaltak már a leányok,
Kiömlött a szívem vére,
Vörös-fényes a Diák-domb,
Vér hullott a Terbetére,
Kiömlött a szívem vére.

KURUC ÁDÁM TESTVÉREM

Ma valaki tréfált velem,
Boros, mámoros éjjelen
Elém-állt, mellére csapott:
»Kuruc Ádám deák vagyok.

»Én se voltam zabi gyerek,
De ki kuruc, nem pityereg.
Vérem volnál s hogy imígyen
Asszonyoskodsz, szánom igen.«

»Ez az élet nem nagy dolog,
Egyet forog, kettőt forog,
Néha inog, de csak megáll:
Legvígabb pajtás a Halál.«

HARCOS GYULAI PÁL

Jó, hű csatárok szégyenkezve halnak,
Vitéz kis úr, Gyulai Pál úr,
Azt üzeni, hogy nincs vége a dalnak:
Nem halt meg ő, csak befordult a falnak.

Kis Erdélyország, kis sorsunk vidéke,
Küldte ide, hogy háborogjon,
Mert az apróknak harc a menedéke
S vérbeli magyart megölne a béke.

Hát ő verekszik, bevágtat a bajba
S végtelenül sok a magyar baj,
Ő belevág, nem gyáván töpreng rajta,
Hajh, kivesző, de legjobb magyar fajta.

Sorsunkat hordta, nem csupán a kardot
S a sorsvivők el nem mehetnek.
Hol álom-pipák ős füstje kavargott,
Szivig és csontig vinni kell a harcot.

Mindegy minden más: harsogjuk a vádat:
»Álmos magyar, nézz be lelkedbe
És válogasd meg minden prófétádat«
S el ne felejtjük az »üsd, nem apád«-at.

Mert romlott, üszkös a mi magyar lelkünk,
Vitéz kis úr, Gyulai Pál úr,
Kicsi valódnál benned többet leltünk
S nincs ütésed, mit meg nem érdemeltünk.

S te mégy előre avagy mennek mások,
De nem hagyunk halálos békét
A magyarnak, míg lelkes csatázások
Vérében földje bujára nem ázott.

A FÖL-FÖLDOBOTT KŐ

Föl-földobott kő, földedre hullva,
Kicsi országom, újra meg újra
Hazajön a fiad.

Messze tornyokat látogat sorba,
Szédül, elbúsong s lehull a porba,
Amelyből vétetett.

Mindig elvágynak s nem menekülhet,
Magyar vágyakkal, melyek elülnek
S fölhorgadnak megint.

Tied vagyok én nagy haragomban,
Nagy hűtlenségben, szerelmes gondban
Szomorúan magyar.

Föl-fölhajtott kő, bús akaratlan,
Kicsi országom, példás alakan
Te orcádra ütök.

És, jaj, hiába, mindenha szándék,
Százszor földobnál, én visszaszállnék,
Százszor is, végül is.

KÉT SZENT VITORLÁS

*Léda asszonynak, akit hiába hagynék el már, s aki
hiába hagyna el már engem, mert ma és
mindörökké ő lesz: az asszony.*

CSÓKOKBAN ÉLŐ CSÓKTALANOK

Mindent akartunk s nem maradt
Faló csókjainkból egy falat,
Vágy, emlék, bánat, cél, okság,
Egy pillanatnyi jóllakottság.

Vonaglottunk bízón, nagyon,
Hűs estén és hideg hajnalon.
Pállott harctér szegény testünk
S jaj, öröme hiába lestünk.

Roskadjunk le a Sors előtt
Két gyáva, koldus csókmívelők.
Mindegy, kik küldték, kik adták,
Nem ért a csókunk egy fabatkát.

Több voltunk, jaj, tán kevesebb,
Mint a hajrás, kis szerelmesek.
Túl vánkoston, leplen, ingen
Sírva láttuk meg: ez se Minden.

Be búsak vagyunk, be nagyok,
Csókokban élő csóktalanok,
A Végtelent hogy szeretjük:
Sírunk, csókolunk s újra kezdjük.

MILÁNÓ DÓMJA ELŐTT

Este, őszi este,
Milánóban, a dóm előtt
Valami a szívünkre hullt
S a szívünket összesebezte.

És vérezve, fájva
Csókoltuk egymás szemeit
S kérdeztük egymást véresen,
Vajjon-vajjon kinek az átka?

S a dóm némán terpedt
Őszben, ködben az Ég felé:
Kicsúfolt és kikacagott
Egy bűnös, büszke, bús szerelmet.

BIZTATÓ A SZERELEMHEZ

Szép asszonyom, a szerelem
Ötlettelen és ócska jószág,
És mégis, hidd el, ez az egy
Hajzás valamink: a valóság.

Az ember mindent elfeled,
Élni, hazudni, halni, adni,
De csók-kérő daganata
A sírban sem fog lelohadni.

Drágám, az évek és napok,
Hidd el, nem lesznek sohse szebbek:
Holnap s mindig az emberek
Ölelnek, szűlnek és temetnek.

Valahogyan, valahogyan
Ezt kellene feledni máma.
Ez a kicsi kis feledés:
Ez az emberek boldogsága.

Édes, ugye, mi feledünk?
Drágám, ugye, a napok évek
Nem rontják meg a mámorunk,
Nem rontnak meg engem s téged?

Olyan mindegy, mint szeretünk,
Olyan mindegy, csókunk mifajta,
Olyan közeli a Halál
S olyan nagyszerű győzni rajta.

ELFOGYNI AZ ÖLELÉSBEN

Szájon, mellen, karban, kézben,
Csókban tapadva, átkosan
Elfogyni az ölelésben:
Ezt akarom.

Epében, könnyben és mézben,
Halálosan, tudatosan
Elfogyni az ölelésben:
Ezt akarom.

Ilyen nagy, halk, lelki vészben
Legyek majd csontváz, víg halott.
Elfogyni az ölelésben:
Ezt akarom.

MEGÖLELNÉM A LYÁNYOD

Éjfélkor az ágya körül
Feslenének mese-arany-virágok
S őriznék szép királyfiak,
Paplanát se érintenék:
Ilyen volna a lányod.

Lábig bókolnák cédrusok,
Lihegően űzné száz anya-átok,
Finom, szűz teste illatát
Itt hagyná századévekig:
Végzet volna a lányod.

Szívenütne minden legényt,
Vágyba vinné, aki sohase vágyott,
Ezer csók egy lehelete,
Látása termékenyítés:
Asszony volna a lányod.

Földben és szívben minden ér
Sisteregne, mint forró pokol-árok.
Megfehérednék a világ,
Ha fehér bőre ráragyog
És kacagna a lányod.

De ha meghalnék bűnömért,
Fölgyújtanám egy éjjel a világot:
Hunyt szemmel gondolnék reád,
Átfogná két veszett karom
S megölelném a lányod.

ŐSZBEN A SZIGET

Fakó gyepét, kínlódó lombját,
Őszi virágát
Láttam ma a szigetnek
S fakó gyepét, kínlódó lombját,
Őszi virágát
Legény-volt őszi szívemnek.

Nem vádlok és nem irigylek.
immár hat évvel,
Hat ősszel megcsatáztunk
S mégiscsak volt egy kis tavasznyi,
Kurta tavasznyi,
Kerülgető boldogságunk.

De, óh, mért nem kezdhethük újra,
Újra és mindig
Regényét a szigetnek?
Fakó gyepét, kínlódó lombját,
Őszi virágát
Szégyenlem a szívemnek.

KÉT SZENT VITORLÁS

Parton vagyunk, sziklákra estünk,
Be szép a mi testünk:
Nagy tengerek vándor lakója,
Szilaj két hajója.

Összetörött friss, fehér bordánk,
De ép a vitorlánk
S mi lenne, ha fölkerelkedne
Vérünk régi kedve?

Nekünk jogunk van újraélni,
Jogunk van sohse félni,
Nem kérdeni, meddig és merre?
Vissza a tengerre.

Törött hajókkal is csak bátran
Bal éjszakákban,
Hajóink szent szél ösztönözze,
Mert csók törte össze.

HIÁBA HIDEG A HOLD

Hiába hideg a Hold. Egyszer
A mi óránk ütött
S szent láz verte az éjszakát,
Melybe két, szép, nyomorult embert
Terelt be a véletlen Idő,
A sokféle Időnek eggye,
Irgalmas, bolond, dús Idő,
Mely asszonyommal összehajtott
S melynek azóta nincs mulása.

Égő sebek az Égen s fázva
Suhog itt a földön a palást,
Suhog utánunk a palást,
Szomorúságunk hosszú palástja,
Éjszínü, királyi mezünk,
Pirosló, bús szerelem-sujtással,
De elől meztelen csillogunk,
De szabad mellünk kivilágol.

Nincs már Közel és nincs már Távol.
Régi asszony s régi legénye
Úgy suhanunk, úgy simulunk,
Úgy hull reánk a hűs Holdnak fénye,
Úgy borulunk, úgy remegünk
Egymásba, mintha soha-soha
Kettő nem lettünk volna ketten.

Mindig ezt az asszonyt szerettem,
Szájában és szívében voltam
S ő volt a szám s az én szívem,
Mikor ittasan kóboroltam,
Kárhozottan a váradi éjben,
Mikor már eltemettem a trónom,
Pórrá paskolt a suta Sors
És voltam a senkibbnél senkibb.

S akkor volt, amikor ő ment itt,
Hozzám-hajtott, édes néemberem
S akkor volt, amikor nagy-ámulva

Tárta ki karját két szakadt
Egy-ember és megint egy lett újra.
És nem is volt ez szerelem,
Csak visszaforrás újra itt,
E választó, bitang időben.

Kósza időben, kósza nőben
Láttok azóta, ha akartok.
Egy-bennünket cibálva tép
Az egy utcájú Idő, e zsarnok.
Hiába, az asszonyom megőszül,
Hiába, hogy én megkopok,
Hozzánk jártok még irigyelni.

Csillagunk a hideg Hold. Lelni
Se lehet csillagot hidegebbet,
De bennünk ősz hajak, csorba dalok
Szeretnek és forrva szeretnek.
Senki sem érti, mert sohse volt ez
S szomorú palástunk elnyulva kacag,
De meztelen előnk csillogva az éjben
Eggyen, nagyon, új és új ájulással,
Eggyen, nagyon, örökre összetapad.

SÉTA BÖLCSŐ-HELYEM KÖRÜL

Ez itt a Bence, látod-e?:
Szelíd, széles domb s méla lanka,
Tán klastrom állt itt egykoron,
Bence-nap éjén köd-torony
Fehérlik s kong sülyedt harangja.

Ez itt az Ér, a mi folyónk,
Ős dicsőségü Kraszna-árok.
Most száraz, szomorú, repedt.
Asszonyom, tépjek-e neked
Medréből egy-két holt virágot?

Ez itt a Kótó, volt falu,
Elsülyedt vagy turk horda dúlta,
Csupa legendák és jelek.
Itt akartam járni veled
És most gyerünk be a falunkba.

Ez itt falu, az én falum,
Innen jöttem és ide térek.
Mindszentnek hívják hasztalan,
Mert minden gonosz rajta van,
S itt, jaj, átkos, fojtó az élet.

Ez itt pedig magam vagyok,
Régi tüzek fekete üszke
S fölöttünk végzet-szél füttyöl,
Szaladj tőlem, átkozz, gyülölj,
Avagy légy rám ujjongva büszke.

ÍGY SZALADSZ KARJAIMBA

Két szegény karomat kinyujtom
Száz mértföldre. Hat éve
Már, hogy először elért
S meghalnék, ha most,
Először, el nem érne.

Megint megverték, kirudaltak,
Megint nem vagyok senki,
Megint fogd meg a kezem,
Hívj, akarj megint
Másoktól elszeretni.

Karjaimhoz nincs joga másnak,
Úzhatnak bajba, kínba
S áldottak, kik ezt teszik,
Mert te, asszonyom,
Így szaladsz karjaimba.

A VÉN KOMORNYIK

ÉSZAKI EMBER VAGYOK

Jaj, jaj, öl a fény és a szó,
Valamikor csak Délen járok.
Könnyű a fény, sekély a szó:
Közöttünk egy rettenetes
Mély, ásitó, hűvös, vak árok.

Én északi ember vagyok,
Aki útját zord gonddal rója,
Akinek pokol a beszéd,
Aki süket halált akar,
Nehéz nyelvű és rest a szóra.

A Dél: vén, csacska népü táj,
Illanva jön, gyorsulva lebben
Itt minden ajkon az ige.
Északon gyökösebb a szó,
Mélyebbről jön és nemesebben.

Jaj, jaj, én nézek, bámulok,
Én nézek, látok s nem beszélek.
Miért örüljek fecsegőn,
Miért lármázzak hangosan
Csupán azért, mert élve élek.

A fény, a szó olyan hazug,
Mint az én életem erőben
S olyan hazug, miként azok,
Aki ezt a nagy igazat
Elmondták régen már előttem.

Ha én szólok, Észak beszél,
Fagy és fátum fogja a számat:
Ember beszél, kinek a sors,
Az élet, évek és napok
Szívének gyökeréig fájnak.

Monte-Carlo

EZVORÁSZ KIRÁLY SÍRIRATA

Ezvorász király pihen itt,
Szerette az isteneit,
Szerette a bort és a nőket,
A vitézi hadbakelőket,
Szerette a földet, a magot,
De búsan halt meg,
Mert gyermek néki nem adatott.

Öreg pap guggolt lábainál
Midőn vergődött a király
S az ágyasházi asszonyoknak
Szépei messziről zokogtak.
»Jaj, Ezvorász talán már halott
És úgy hal ő meg,
Hogy gyermek néki nem adatott.«

Száz kengyelfutó szétszaladt,
Hoztak szép arcu ifjakat,
Valamennyi pór tőről metszett,
Pozsgás lelkek, királyi testek
S az öreg pap rájuk-olvasott
És a királyra,
Akinek gyermek nem adatott.

És lőn, hogy meghalt a király
És, íme, itt, hol e sir áll,
Száz asszony sírt s kiket nem szüllek,
Száz királyi ifjú serdültek
És Ezvorász király víg halott:
Atyaként halt meg,
Bár gyermek néki nem adatott.

BETEMETIK A TAVAT

Haragvó bércek görgetik
Háborgató haragjukat
S lelkeim, e fölvert tó, mulat.
Óh, áldott, áldott izgalom,
Végső háborgás a tavon,
Mikor lelkeimre görgetik
Haragjukat haragvó bércek.

Sziklákat nyel, dalol, kacag.
Hajh, be víg a lakodalom
Lelkemen, e fölvert tavon.
Hullj, hullj szikla, ez mind kevés:
Be szép ez a temetkezés,
Ez a szegény tó hogy kacag,
Mikor betemetik a sziklák.

UJJAK A SZAJNÁBAN

Ujjait mélyébe bemártja
Páris vagy az emberi Sors:
Piros, ón, zöld, korom és sárga,
Rettenetes, végtelen ujjak
És fölzokog a Szajna árja.

Benyúlnak a lelkünk mélyébe
Titkos, nagy ujjak, karmolók.
Medrünkben megborzongunk félve:
Rettenetes, végtelen ujjak
És fölsírunk a süket éjbe.

Egy hidon megállok: alattam
A megkinzott Szajna zokog,
Bennem pedig egyre vadabban
Rettenetes, végtelen ujjak
Karmolnak, mint ott lent, a habban.

ZÚG-ZENG A JÉGCIMBALOM

Fenyő Gyurkának küldöm

Februári estén,
Mikor tavaszt lesvén
Háborog a vén Duna:
Kicsi, meleg ágyban
Álom borul lágyan
Minden jó, kis fiura.

Odakünn az utcán
Ködbe, bűnbe hullván
Nagy, rossz fiuk bomlanak,
Mint a Duna árján
Csörömpölve, árván
Ezer mocskos jégdarab.

Jó, kis fiuk lelke
Nyár-álmokat lelve
Röpül ki az ablakon.
Nagy, rossz fiuk fáznak,
Jajgatva bokáznak
S zúg-zeng a Jégcimbalom.

Miért nővünk nagyra,
Behavazva, fagyva,
Ha a hideg Duna zúg?
Kis emberkék népe,
Élet szemefénye,
Mért leszünk nagy, rossz fiuk?

Februári estén,
Mikor tavaszt lesvén
Háborog a vén Duna,
Vigyázzatok ébren,
Míg alusznak mélyen,
Minden jó, kis fiura.

Jég-táblák verődnek,
Kis fiuk megnőnek,
Kopognak az ablakon:

Jégcsatakos utcán
Rossz, nagy fiuk útján
Zúg-zeng a Jégcimbalom.

MEGINT PÁRIS FELÉ

Unt hegyek, kik maradtok
S élémkacagó völgyek.
Jaj, jaj, jaj,
Nincs akiktől búcsúzzak
S akiket üdvözöljek.

Lelkemen elhagyott táj
S közalgó: feketén ül.
Jaj, jaj, jaj,
Oktalan minden ország,
Ha az ember megvénül.

Rohanó vonatomból
Néha félve kinézek.
Jaj, jaj, jaj,
Öt év alatt vakult meg
Annyi látás, igézet.

*

Páris, Páris, mindjárt itt lesz,
Szépen, szerelmesen, lágyan,
Könnyesen és fiatalon
Valamikor hogy kivántam.

Hogy vigyáztam, hogy akartam,
Megindultan, vággyal telten,
Messze fényét, híres fényét
Önmagamtól irigyeltem.

Páris, Páris, mindjárt itt lesz,
De én mit akarok tőle?
Ni-ni-ni, már idelátszik
Fényköd-selymes szemfödője.

Fölcsillog az éges-égig
Én Párisom csillogása.
Óh, más Páris, most érkezik
Te régi gyerkőcöd mása.

*

Sebzett száz kézzel fogdos össze
Száz nagy polip, valótlan emlék:
Mintha nagyon sokan lesnének
S kergetnének egy bús estének.

Egek, be zűrös a világ,
Be bús az este, ami jön,
Mintha ezredmagammal lennék
S mintha mégis
Nagyon-nagyon egyedül lennék.

*

Se terv, se kedv, se pénz, se asszony,
Álomporoktól zúg a fejem,
Nincs, ami Párisban marasszon,
Nincs, ami életben marasszon.

A VÉN KOMORNYIK

Kopogtatnak a szivemen,
Szép, piros, méltóságos ajtón
S jönnek a látogatók
Fürge sorokban.

S egy vén, kopott komornyik
Vén derékkal buzgóan hajlong.
Gazdája elutazott
Régen-régen már.

»Jó úr volt és itt lakott,
Búsan ment el, mennie kellett,
Házában csak én vagyok
S már én se várom.«

BOLOND, HALÁLOS ÉJ

Éjszakra bámul ablakom,
Egyetlen, zörgő ablakom,
Alattam a tenger vonít.
Én a szívemet hallgatom:
Milyen két bolond muzsika.

Távol csillognak a hegyek,
Havas, vér-árnyas, nagy hegyek.
Éj van, a tenger zöld habos,
Szobám fehér. Megyek, megyek:
Ma bolond színek éje van.

Mimózák édes illatát,
Áldott virágok illatát
Veri föl s hozza be a szél.
Ma csupa illat a világ:
Micsoda bolond illatok.

A Hold talán tüzet evett,
Lángot evett, tüzet evett
Ez a vén, gethes paripa.
Égnek a nyarga fellegek:
Be tüzes lett ma a világ.

Megyek, megyek: ez a Halál.
Tudom, tudom: ez a Halál.
Felöltözök, ajtót nyitok
S a küszöbön utamba áll.
Óh, be bolond, halálos éj.

Monaco

BUDAPEST ÉJSZAKÁJA SZÓL

Budapest éji, nagy álmát hozom.
Be víg város vagy, én bús városom,
Zsibbadtan tapint fáradt két kezem,
Cigánnyal, borral, nővel érkezem.
Budapest éji, nagy álmát hozom.

Én vagyok a mámoros, kusza est.
Egy városom van: szegény Budapest.
Máshol keserű borom és söröm,
Itt számba ömlik az édes öröm.
Én vagyok a mámoros, kusza est.

Én hozom az álmot, Léthe-vizet
És Budapest ujjong, dalol, fizet.
Bizáncban is nőtt feledés moha,
De így feledni nem tudtak soha.
Én hozom az álmot, Léthe-vizet.

Itt mindenkinek utolsó tor int,
Itt a cél: esti öt vagy száz forint,
Itt estenként mind királyok vagyunk,
Holnap már letörünk, vagy meghalunk.
Itt mindenkinek utolsó tor int.

Itt mindenkit temető-láng vakít,
Itt mindenki gyászol már valakit.
Rossz asszony, váltó, betegség, kaland,
Rossz férfi, vak bűn, ártó hírharang.
Itt mindenkit temető-láng vakít.

Itt mintha a víg Halál lengene,
Szinház, kávéház, cigány, bor, zene,
Csók, ájulás, láz és mai siker,
Mit bánjuk ma, a holnap mit mível.
Itt mintha a víg halál lengene.

Hajszás nap után éji örömök,
Kigyulnak a szívek, ha én jövök,
Ugye, hogy jó az éji merés?

Ugye, hogy jó a vidám feledés?
Hajszás nap után éji örömök.

Holnap majd újra jövök, érkezem,
Most a hajnal vad szagát érzem.
Bús Budapest száguldj, rohanj tovább,
Szedd össze a jövő éj zálogát,
Holnap majd újra jövök, érkezem.

CATULLUS KÖLTŐ HALÁLA

Mikor már szegény Catullusnak
Beszélnie sem volt szabad,
Lesbia fülébe más súgta
Tovább. a gáláns szavakat.

Mikor a nóták elhallgattak
S Catullus pihegett szegény,
Nótákhoz csábitott félvárost
Egy hirtelen támadt legény.

Mikor a holttestet beszórták
A nyár vidám virágival,
Körül a kertben csodamódra
Ezer új rózsát szült a galy.

Mikor a holtnak hú barátja
Már a sirástól berekedt,
Szomszédban egy patricius-hölgy
Szült pompás, erős gyereket.

S mikor Lesbia átokkal sírt,
Nem volt ezt szörnyű hallani,
Ruháját úgy tépte, hogy lássa
Szép fehér mellét valaki.

NEM ELŐSZÖR SÍROK

Tél-támadás: őszi lugasban
Légy zümmög, árván, messze-messze.
Sajgó mezőt felhő ereszt be
S dong az össze-vissza-szél.

Vidoran, mert mindenki távol,
Minden kétséget félredöntök,
Poharammal nagyot köszöntök,
Szent Tél, szent Jövő felé.

Ebből a nagy halál-sötétből
Kevesünknek lesz újra mása,
Kevesünknek föltámadása,
Ha szól a tárogató.

De e süket tél-támadáskor
Érzem legjobban ősi voltam,
Hogy nem először bandukoltam,
Hogy nem először sírok.

KISVÁROSOK ŐSZI VASÁRNAPJAI

Ma találkoztam veletek,
Kiket ma is siratva bánok,
Őszi vasárnap-délutánok,
Hideg ajkú, halott mátkáim,
Kisvárosok bús leányzói:
Őszi vasárnap-délutánok,
Ma megint találkoztam veletek.

Mennyi szép fiatal erőt
Unt álmodozással titokba
Hordtam meredt karjaitokba.
Ködben harangoztak a tornyok
S én a fényes Bábelek vágját
Hordtam meredt karjaitokba,
Mennyi szép, kár-volt, fiatal erőt.

Hideg és süket emberek
Néztek reám, a vánszorgóra,
Egy-egy század volt egy-egy óra,
Kimenős cselédek az utcán
S szivemben szép, uszályos delnők.
Egy-egy század volt egy-egy óra
S körül hideg és süket emberek.

Ma találkoztam veletek,
Kiket ma is siratva bánok,
Őszi vasárnap-délutánok,
Hideg ajkú, halott mátkáim,
Kisvárosok bús leányzói:
Őszi vasárnap-délutánok,
Ma megint találkoztam veletek.

A HARCUNKAT MEGHARCOLTUK

*A "Nyugat"-nak s mindazoknak, akik harcoltak,
mert harc és harcos szépség kívánt lenni a lelkünk.*

VALAMI MÉG KÉSZÜL

Ha szívem bomlott, bús malom
S várok rémes pozdorja-sorsra:
Jön hirtelen egy nyugalom.

Ha így szólok: már mehetek,
Nem jöhet már új, sem jó, sem rossz,
Ütő vágy éri szívemet.

Az élet már adott sokat,
Bódítót, furcsát és keservest,
De még valamit tartogat.

EGY MEGÍRATLAN NAPLÓBÓL

(1908)

dec. 25.

Itt jött rám a Karácsony,
Rám, a kesely arcú pogányra,
Itt jött rám a Karácsony,
Gyermekségem falujában
S azt hitte, hogy megtérít,
Hogy szépen visszaingat.

dec 26.

Talán-talán jobb volna
Mégiscsak visszaesni,
Betegen is a Krisztust,
A régi Krisztust keresni.

Talán-talán jobb volna,
Mint lelkem keserülni:
Krisztus előtt, templomban,
Úgy, miként régen, leülni.

Talán-talán jobb volna
Most a faluban, itten,
Fájó haraggal szólni:
Hajh, mégiscsak élsz te, Isten.

dec. 27.

Ez már nem is Karácsony
S kinek mi köze hozzá,
Embernek vagy Istennek,
Hogy én mint fogok élni,
Vagy én mint fogok halni?
Békesség az Istennek,
Békesség az embernek,
Békesség a halálnak,
Békesség mindeneknek,
De nékem
Maradjon a háborúság.

(Érindszent)

AKAROM: TISZTÁN LÁSSATOK

Akarom, hogy szeressetek,
Az érdemem talán kevés:
Akarom, hogy szeressetek.

Ma: bárkinél külömb vagyok,
Holnap: törpülhet érdemem,
Ma bárkinél külömb vagyok.

Holnapután: más jön talán,
Ma: én vagyok a legkülömb,
Holnapután: más jön talán.

Nem várhatok, nem várhatok,
Nem várhatok, mert sietek,
Nem várhatok, nem várhatok.

Akarom, hogy szeressetek,
Akarom, tisztán lássatok,
Akarom, hogy szeressetek.

A TENGER ÁKOMBÁKOMA

Fázó pálmák alatt olvasok
Egy levelet, egy nagy levelet:
Kék lapra írták éles tollal
Gonosz szelek, bőjti szelek.

Fehér habok, betű-milliók,
Idegesek és nyugtalanok,
Tengerre írva írják most meg.
Hogy ki vagyok, hogy mi vagyok.

Valami búsongó dac fog el,
Valami hivatlan hit fon át
S olvasom csukló kacagással
A Tenger ákombákomát.

Hát most a sorsom ezt üzeni?
Hát most már akarnom is tilos?
Így levelez velem a Tenger,
Ez a nagy ócska papiros?

Ím, itt a válasz: élek, vagyok,
Fáradtan, fájón, ahogy lehet,
De élek s úr fogok maradni
Tenger, sors s mindenek felett.

San-Remo

SZÉTVEREK MAJD KÖZTETEK

Úri számárságom
Velem szolgáltatja
(Jaj, be szánom-bánom)
Okos ellenségimet.

Ők ütnek örökkön
Szép, póri ütéssel
S én ellágyult öklöm
Alighogy mutogatom.

Én várom, csak várom
Ő vak térdelésük
S ők fényes orcámon
Rugdosódnak vakmerőn.

Hát gyertek, ti végek,
Nagy, paraszt haraggal,
Minden ellenségek
Versengve alázzatok.

Gyertek nagy erősen
Nagyurat tiporni
S én hideglelősen
Játsszam a nem-mozdulót.

Gyertek verekedve
S tán megint kicsordul
Új harcok új kedve
Belőlem s úri harag.

Egy szép délutánon
Kemény lesz az öklöm
(Jaj, be szánom-bánom)
S szétverek majd köztetek.

A HARCUNKAT MEGHARCOLTUK

Gyáva kakasként fut az ellen,
Dúlt bóbitájú, nyomorult,
Fellegvárába beszorult,
Szemétdombjára beszorult.
Mi várhatunk; Tyukodi pajtás.

Mienk a vár, csak táborozzunk,
Dalolgassunk, igyunk, együnk.
Táncolva, vígan felmegyünk,
Mikor akarjuk, felmegyünk,
Ne siessünk, Tyukodi pajtás.

Mi a harcunkat megharcoltuk.
Hadd várjanak a pipogyák
Valami nem jövő csodát,
Vén, szép, történelmi csodát
S rajtuk-ütünk, Tyukodi pajtás.

ÉGŐ TŰZBEN DIDEREGVE

Hunytán, fogytán van már a tűz.
Orv galyakat nem tudok szedni:
Megtanulom: milyen öröm
Dideregni.

Fagyot lihegnek jég-hazák
Felém, az én szegény fejemre
És én meleget kacagok
Dideregve.

Tűz nélkül is majd tüzelek,
Engem nem olt ki semmi, semmi.
Gyertek hozzám, tanuljatok
Dideregni.

AZ ELÁTKOZOTT VITORLA

Riadt madár felhőkben vész el
S ő forog, a kis szél-vitorla.
Öreg tornyon vén szepegéssel
Forog, forog a szél-vitorla.

Keleti szél oldalba vágja,
Sírva fordul, nem menekülhet.
Most délről veri szélnek szárnya,
Visszafordul, nem menekülhet.

Merre mutasson, sohse tudja,
Nem nézhet arra, merre vágyik
Muszáj, bús, rab forgás az útja,
Nem mehet arra, merre vágyik.

Madár volt, egyszer nagyon fázott
S elgubbasztott a templom-tornyon.
Megláncolta a madár-átok
S ott forog most a templom-tornyon.

ÁZOTT SZÉNA-RENDEK FÖLÖTT

Zápor után Napra zilálom,
Hol elhulltak kaszára menten,
Rétemnek virágos füveit,
Sok-sok széna-rendem.

Forgatom villával a rendet
Szárító, fényes napsugárban.
Milyen rothadt és barna füvek
Átokkal kaszáltam.

Vesszen itt mind, trágyázzon földet
Jövő évi nagy virradatra:
Nem vagyunk sem rendeim, sem én
Méltóak a Napra.

A MENTŐ GLÓRIA

Jönnek, jönnek, jönnek elébem
Bűnös multamnak évei
Gyászfátyolosan, feketében.

Mindegyiknek van egy nagy vádja
S én bűnrovásom hallgatom
Mellem vervén, hajam cibálva.

Ez is igaz, ez is: valóban
Nem voltam én állhatatos,
Sohase voltam, semmi jóban.

Tavaszt láttam csunya avarban
S elszalasztottam a tavaszt
S kellő időben meg nem haltam.

Bántottam, kik védtek, szerettek
S öleltem a judásokat:
Igazuk van, akik megvetnek.

De mégis, mégis gyászos pírban
Látom a mentő glóriát
Fejem körül, mert sokat sírtam.

AKI HELYEMRE ÁLL

Lehet-e, lehet-e?
Hogy jön még ájult tűz-nyár,
Bukó-csillagos éjek
S hogy én, Én, már ne éljek?

És majd szűrük a bort
Pompás, aranyos őszben
S ittasan, tarka lombok
Hulltán nem én borongok.

S meleg asszony-szalon
Integet ki a télbe,
Lágy pamlag, égő illat
S ide nem engem hívnak.

S akkor is lesz tavasz,
Virág, dicsőség, mámor,
Tavasz-heroldok szállnak
S engem már nem találnak.

Lehet-e, lehet-e,
Hiszen ez mind enyém volt.
Én vágytam, én daloltam,
Minden, minden én voltam.

Soha még, soha még,
Így még senki se vágyott,
Hajszolt, siratott, képzelt
Tündér ezeregy éjjelt.

Átkozott legyen az,
Aki helyemre áll majd,
Innyére méreg hulljon,
Két szeme megvakuljon.

Álljon el a szive,
Süketen tétovázzon
S ha tud majd asszonyt lelni,
Ne tudja megölelni.

HOSSZÚ AZ ERDŐ

Csak az erdő hosszú,
Mert én futnék, túrnék.
Hogy hajráz a hajrá,
Hogy bűg az a kürt még.

Véres vad-kergetés
Vesztett, bűgő kürtje
Hogy hajráz a nemes
Erdőbe-kerültre.

Hogy jönnek utánam
Mindenféle jókkal,
Éhezett kopókkal
S jóllakott kopókkal.

Minden rendű aljas
Milyen emelt fővel
Ugatja a nyomom
Hajnali kelővel.

Hajnali kelővel,
Éji Hold-buvóval,
Rút fekete sárral,
Szálló, szűzi hóval.

Mióta itt futok,
Nyugtót nem engednek,
Tavasszal kergetnek,
Ősszel is kergetnek.

Én vagyok a vadjuk,
Kivánatos vadjuk,
Utánam iramul
Iramjuk, szimatjuk.

És hosszú az erdő,
Csak kifutni tudnék,
Óh, csak már kijutnék
S be hosszú az út még.

Be hosszú az erdő,
Mert már mindent túrnék,
De hajráz a hajrá,
De bűg az a kürt még.

A SZIVÁRVÁNY HALÁLA

Soha olyan ékes szivárványt:
Abroncsként fogta az Eget.
Soha olyan szent abroncsot még,
Olyan szélest, olyan ölelőt,
De, íme, esteledett.

Már unták is bámulni, nézni
Parasztok, barmok, madarak,
Szégyenkeztek szemek és öklök,
Hogy ellágyultak ott a mezőn
Egy rongy szivárvány alatt.

Kacsintgatott már csúfolódva
A vén Nap is temetkezően.
Tetszett neki, hogy egy szivárvány,
Egy szín-csoda ámulást terem
Józan és trágyás mezőn.

Csak a szivárvány várt még mindig.
Folyton szebb lett, ahogy bukott,
Sírón nézett le a mezőre
S aztán beitták szent színeit
Távozó felhő-hugok.

A vén Nap leesett mosolygón,
Föllélegzett egész világ:
Nem valók az izzadt mezőkre
Efféle bolond és nagyszerű,
Szent, égi komédiák.

AZ ELSŐSÉG JÓSÁGA

Ha jó vagyok, hátam mögött
Jár valaki s azért vagyok.
S ha rossz vagyok,
Valaki elébem szökött.

Csak ez az egy: a rettenet,
Hogy elém vághat valaki,
Hős valaki
S megkettőzőm a léptemet.

Élet kerülget vagy Halál?
Mindegy, de amíg én megyek,
Elől megyek
S mindenki csak nyomomba jár.

Ha nem igaz, hát hazudom,
Hogy még mindig első vagyok,
Magam vagyok
Szabad mezőn, szűzi uton.

S én alamizsnás nem leszek,
Én sohse leszek második,
Bús második,
Mert a jóság-szándék vezet.

S óh, jaj nekem, ha elporoz
Mellettem győztesek hada,
Víg, gyors hada,
Mert rút leszek, nagyon gonosz.

Jaj lesz, ha életben kapom
Halálomat, a győzetést,
Legyőzetést,
Mert kigyúlad a homlokom.

S akkor majd látják mindenek,
Hogy minden szép út balga út,
Hiába-út
S megáll az isteni menet.

MAGYAR VÉTKEK BÍBORBAN

Magyar elvégezéssel,
Gyászos, magyar hibákkal,
Érettük kicsúfoltan,
Kezdek most már nagyon is
Kötődni, nem törődni
A világgal.

Vállalom, ami sorsom,
Vállalom, ami átkom,
Vétkeimet nagybüszkén
Biborba öltöztetem
S magyar bűnnél nincsen szebb
A világon.

Ilyen vagyok, így van jól.
Ez a szemem, így látok,
Ez a sorsom, tehát szent,
Magyar dölyffel fölrugom,
Hogyha bánt és nem ért meg,
A világot.

A HÁGÁR OLTÁRA

AZ ÖRÖK HALÁL-MENET

Gyermekek játszadoznak
Déli sugaras utcán,
Belém-belém-ütődnek
S tovább futnak kacagón.

Erős, nagy ifjak jönnek,
Kisérik, úzik egymást,
Vidámak, mint a cirkusz
S komolyak, mint a halál.

Aszott testek baktatnak,
De még piheg a mellük,
De még mozog az ajkuk,
De még nézik a Napot.

S akik csak jönnek, jönnek,
Mind nők után szaladnak:
Végetlen, nagy játék ez,
Az örök halál-menet.

MAI ASSZONYOK UDVARÁBAN

Én nagy, ifju éjszakáimat,
Éhes, piros éjszakáimat,
Csók-étvágyam, ami elhagyott
S nem oltották a tegnapiak,
Adjátok vissza, mai asszonyok.

Most itt vagytok kegygel, röpkedőn,
Eljöttetek kegygel, röpkedőn.
Régi erőt és régi hitet,
Mit eldobtak a nénjeitek,
Visszaadjátok, mai asszonyok?

Régi éhségem emlékivel,
Én szent éhségem emlékivel,
Várom a régi lelkeket, a mást,
Véri és vágyi föltámadást.
Tegyetek csodát, mai asszonyok.

DUDORÁSZÓ, RÉGI NÓTA

Honnan indulsz és mikor jössz el?
Csak tudnám, ki vagy?
Megérkezel-e idejében
Egy rossz, vén fiunak?

Nagy-e az út s érdemes érte?
S érdemes a vég?
Verejték-törlés egy homlokról
S egy késett feleség.

Mit adsz néki s mit akarsz tőle?
Adsz egy életet,
Mely kárpótol, fizet busásan
S egy csók-leheletet?

Mikor indultál? Alkonyodik,
Elvéted utad.
Megérkezel-e idejében
Egy rossz, vén fiunak?

HELÉNA, ELSŐ CSÓKOM

Ha szájam csókra csucsorítom,
Ha csók-vágy nélkül is csókot esdek,
Heléna, tudom én,
Hogy akkor is téged kereslek,
Első Helénám, első csókom,
Téged kereslek, téged kereslek.

Nagy tőgyű szerb leány,
Mint remegett kicsi apródod,
Vén templomban éjfél bunkózott
Akkor az éji óra-verő
S én mentem első, komoly csókra,
Gyöngé legény, szúzi legény.

És bús íze vala a csóknak
És átkozott volt az a csók,
És te nem tudtad, hogy ki csókol,
És én nem tudtam, hogy ki csókol,
És én nem ismertem még akkor
A csóknál nagyobb valót.

S ha szájam csókra csucsorítom,
Ha idestova meghalok
S ha téged már megölt a csók rég,
Tudom, hogy te vagy s én vagyok.
Tudom, hogy te kellettél s nekem
Több vagy, mint ködös, beteg, égi angyalok.

FEHÉR LYÁNY VIRÁG-KEZEI

Kabos Ilonka, kedves, kis húgomnak

Kezei, fehér, kis virágok,
Borzas, barna fejemre hulltak,
Ott elaléltek, szétsimultak
Halkul s azután megremegtek.

Mikor virág-szirmok peregnek,
Heves halál-parfümök szállnak,
E két kis kezet, ezt éreztem,
Omló szirmát egy fehér lyánynak.

Óh, nyomorult évek és árnyak,
Most hulltak e kezek fejemre,
Kicsi, fehér, hónapos rózsák,
Forró-hidegen dideregve.

Hol van fűrtjeim régi kedve,
Mikor virágot várt s nem lombot?
Kicsi kezek, én már lerázlak,
Kicsi alélt szirmok, bolondok.

Nagy, kártékony, üvöltő gondok
Őszvihara a csúnya sárba
Virágimat lefújja, rázza:
Vedd le kezeid a fejemről.

A TÍZÉVES ÉVA

Kék szemei asszonyosak,
Nedves és friss csöpp, piros szája:
Megcsókolom, eltaszítom
Félőn, megbabonázva.

Tízéves Éva, másra vár:
Már a sirom is be lesz nőve,
Mikor valaki elviszi
Itatni csók-kútfőre.

És mégis az én asszonyom,
Ott rejtőzik temetve benne,
Ami ma még csúf kárhozat
S holnap üdvösség lenne.

Kemény mell, vágy és izga vér
Valakiért majd-majd kibomlik,
De esküszöm: e valaki
Majd énreám hasonlít.

A HÁGÁR OLTÁRA

Gyermekded kost, fehér gerléket,
Elsőfű-bárányt, vért és velőt
Áldoztam már négyéves koromban
Száz-arcú Hágár előtt.

Ég a tűz Hágár szent oltárán
S én tisztulón lesem, lesem,
Szinte harminc éve várom én már,
Jön-e a szerelmesem?

Tisztátalan valék, vagy tiszta,
Nem tudom s azt se, mit akarok.
Csak azt tudom, hogy Asszony az oltár
S asszony nélkül meghalok.

Ló-sóskás parlagon ébredt föl
Egykor e bűnös, ősz szerelem:
Róza, a szomszédék kis Rózája
Bujósdit játszott velem.

Nem hallottam akkor Hágárról,
Csupán a vérem rítt, kacagott
S hiába jött azóta Kant, Spencer,
Mégis a régi vagyok.

Leköpöm és csókolom őket,
Ők: a semmiség és a világ
S nekik viszem az Élet-vásárból
A legszebb vásárfiát.

Kiknek bőrét nem érinthettem,
Szeréna, Zsóka; Trud és Irén,
Irma s az Ég tudja, kik még: álltam
Göggösen mindük szivén.

S ha vásárolnom kellett csókot,
Behúnytam a szemem és szívem:
Ennyi szelíd, bús erőt nem vett még
Perditákon senki sem.

Úgy csókolok én, mint egy isten:
Friné és Genovéva rokon,
Mikor én csókolok. Nem a némbert,
Én magamat csókolom.

De szeretem őket mindegyig,
Magdalénát és szűz Máriát,
Szeretem e nemem-ölő tábor
S a csókos komédiát.

Párisban ezerszer elnéztem
A kicsi, bérmáló szűzeket:
Hosszú ruhában, fehérén, maflán
Mentek, mint a betegek.

S ezek kútfői a Jövőnek,
Kiknek koszorut én most fonok.
Ím, ezek lányai szent Hágárnak:
A jövő asszonyok.

Szeretem, ahogy megszületnek,
A csecsemőt, süldőt, vént, nagyot,
Szeretek én mindenkit, ki asszony:
Igaz, bús férfi vagyok.

Hágár tüzébe bedobálom
Mindenem, amim van, örömet
S ha koldus vagyok, majd jön érettem
Egy irgalmas, őszi est.

Hágár tüzébe bámulok majd
S tarka, szép asszony-ravatalok:
Vér, emlékek buknak a szent tűzbe
És csókot hány egy halott.

A CSÓK-CSATATÉR LOVAGJAI

Csók-csatatéren minden éjjel,
Mikor már sok a halott,
Jönnek hirtelen, szárnyasuhogva
Testetlen, szép lovagok.

Fehér az arcuk, bánatos-bús,
Láng-leplük szinte vakít
S összeszedik csók-csatatérnek
Elhullott bajnokait.

Kék hegyek mélyén élnek ők mind,
Hol csókunk üdve remeg
S itt kapnak majd életet újból
Csóktépett holttetemek.

Tiszta fehér itt minden, minden,
Mi nálunk barna, balog,
Kik itt élnek, szűzek, jók, tiszták
S örökké fiatalok.

Itt sebeket, vért elfelejtünk,
Itt testetlen a világ
S szűz lányok bőréhez nem érnek
Bőrrel a szűz daliák.

Itt a szerelem áldott, könnyű,
Boldogan balga dolog,
Aki szeret, kinézi párját
S nagyon reá mosolyog.

S akire ifja rámosolygott,
A lány, míg játszva lesik,
Árkangyalt fogad a méhébe
S boldog teherbe esik.

S ha valaki itt csók-csatában
Kapott halálra sebet,
Kék hegyek közt fölsóhajt egy szűz
S fehér lovag született.

S csók-csatatéren, itt a földön,
Nem gyúl össze a halott,
Eljönnek értük minden éjjel
Új-új, fehér lovagok.

A LÓRI CSÓKJA

Királynő volt hangtalan Lóri,
Tanúk rá régi; hangos esték,
Megnémult hangját hogy szerették.
Páva, páva, fekete páva,
Ma is szaladnak még utána.

Nem halnak éhen volt királynők,
Jobbágy-szívekre lelve lelnek
Akkor is, ha nem énekelnek.
Páva, páva, fekete páva,
Sokat bír egy szép leány válla.

Páva, páva, fekete páva,
Halandó hír, mulandó tervek,
Futó pénzek, tűnő szerelmek:
Páva, páva, fekete páva,
Csengő arany jobb, mint a pálma.

A Lóri csókja nem némult el,
A szép hangnál százszor tartósabb
Pénzelt muzsikája a csóknak.
Páva, páva, fekete páva,
Arany és pénz nagy áriája.

De eljöttek a régi álmok,
Jött, jött a sok régzendült ének,
Jöttek tarka, szinpadi rémek.
Páva, páva, fekete páva,
Csak az, ami elmúlt, ne fájna.

Lóri királynő régi hangját
Megint van, mindig, aki hallja,
Apródoknak a fiatalja.
Páva, páva, fekete páva,
Öreg urak pénzének ára.

Dalol, dalol hangtalan Lóri,
Termi a pénzt bőven a csókja
S rákölti ifjú tapsolókra.

Páva, páva, fekete páva,
Hajh, drága a dicsőség, drága.

ELINDULT EGY LEÁNY

Ma elindult elébem valaki
S ma indulok vont derékkal elébe:
Üdvözlégy, te hajnalos, szűz leány,
Nyútt alkonyom selymes vászoncselédje.

Zeng a világ, szeretni készülök
S gügyög egy lyány, aki sohase látott,
Óh, szédülő, óh, udvaras szemű
Ismeretlen, áldott a te lyányságod.

Ifjú testét, ím, hozza ringatón,
Csipőire, szent áldozat-hozókra,
Irigy örömmel ragyog a szemem:
Itt egy leány s én tanítom a csókra.

Nyög az este, kinyújtom két karom,
Ajkam marom, mert mindjárt kikiáltom:
Világ, világ olyan ágyat vetek,
Milyen csókos nem volt még a világon.

Holnap éjjel elérek valakit,
Holnap éjjel elfelejtem a multam,
Holnap éjjel mese lesz a világ
S én mesélek testemben megindultan.

Olyan-olyan nagy csókot áhitok,
Olyan-olyan friss lyány indult elébem,
Hogy illatos balzsamot izzadok
S forró lázban földig olvad a térdem.

Nagyon fogok szeretni valakit,
Mondjátok meg neki, jöjjön, rohanjon,
Hogy holnap mint hálálkodó kutya
Csókolja a kezemet egy új asszony.

KATÓ A MISÉN

Pompás, fehér Karácsony-éjen
Kidobta a szikrázó hóba,
Kidobta a havas semmibe
Magzatját a papék Katója.

Aztán Kató, a kis cseléd-lyány,
Szédülve, tántorogva, félve,
Ahogy illik, elment maga is
Éjféli, szent, vidám misére.

Kató gazdája, az izmos pap
S falusi nyája énekelnek:
»Dicsértessék az egek ura,
Hogy megszületett az a gyermek,

Az a gyermek, ott Betlehemben.«
Kató fölsír a papi szóra
S az a gyermek, a betlehemi,
Könnyezve tekint le Katóra.

A HÓVÁR-BÉRCEK ALATT

A Hóvár-bércek alatt,
Babona-bércek alatt,
Zuhog le holdfényes, nagy erdőn,
Ott zuhog a szerelmi patak,
Ott zuhog pallótlán háttal
Egy mély vizü, hegyi patak.

A Hóvár-bércek alatt,
Hol süt a hold s falevelekről
Száz huncut törpe le-leszalad,
Ott vár engem minden éjféلكor
Legény-csapat, leány-csapat,
Két parton két tüzes csapat.

A Hóvár-bércek alatt
Pallóra lesnek ifju hadak
S ágyamról fölröpítnek,
Odaröpítnek asszony-szavak
S éjféلكor jégdermedten
Fekszik ott egy alvó alak.

A Hóvár-bércek alatt
Csillanó zöld hegyi patak
Pallója vagyok én meredten
S forró fehér lábacsakkal
Rajtam száz leány átszalad,
Szerelmes ifjához szalad.

A Hóvár-bércek alatt
Dalol éjféلكor a hegyi patak
S erdőn, álmaim sűrűjében,
Ezernyi csók-mese kacag.
Szeretők búgnak és lihegnek,
Amíg a hajnal hasad.

A Hóvár-bércek alatt,
Babona-bércek alatt,
Egyszer majd eltörött derékkal
Az éji palló leszakad,

Csókos leányok nagy terhével
A hegyi patakba szakad.

A Hóvár-bércek alatt
Még dalol a zöld hegyi patak,
Éjfélkor az inogó pallón
Száz meztelen lány átszalad.
Még zuhog a szerelmi patak,
Bús, zuhogó, hegyi patak.

NÉZNI FOGUNK, HEJHAJH

Vén szemeim, öreg pajtások,
Nem kell többé igézni:
Most kezdődik az úri élet,
Nézni fogunk, hejhajh, csak nézni.

Csiklandóbb a csóknál a nézés,
Ha nem is néznek vissza:
A poharat körüláhítjuk
S bánjuk is mi, ha más kiissza.

Kik most nőnek, azok a lányok,
A régieknél szebbek,
Rózsásabbak, sugarasabbak,
Izesb húsuak, begyesebbek.

Vén huncutok, ne féljetek már,
Nem kerül sor a csókra:
Készüljetek, hejhajh, büntetlen,
Százszorszép, szent látnivalókra.

SAPPHO SZERELMES ÉNEKE

Hatvany Lajosnak, igaz, ösztönző, jó barátomnak

Boldog legény, istenek párja,
Szemben ki ülhet szép szemeddel,
Édes kacajos közeleddel,
Kacajoddal; mely szíven-vágva
Fogja a mellem.

Hacsak már látlak, elalélok,
Torkomon a szavak elfulnak,
Bőrömrre zápor-szikrák hullnak,
Szememben sötét, vad árnyékok
S lárma fülemben.

Hideg verejték veri testem,
Remegően, félve, halóan,
Az őszi fűszálnál fakóbban
Állok és már érzem a vesztem,
Meghalok érted.

A JÖVENDŐ FEHÉREI

KÜLDÖM A FRIGY-LÁDÁT

Szívem küldöm, ez ó frigy-ládát
S kívánok harcos, jó napot.
Véreim, ti dübörgő ezrek,
Tagadjatok meg, mégis-mégis
Én a tiétek vagyok.

Kötésünket a Sors akarta,
Nem érdem, nem bűn, nem erény,
Nem szükség, de nem is ravaszság:
Helóta nép, helóta költő,
Találkoztunk ti meg én.

Bennünk nagyságos erők várnak,
Hogy életre ébredjenek,
Bennünk egy szép ország rejtőzik,
Mint gím a fekete csalitban
S leskődnek a véredek.

Ha nem láttok testvéreteknek,
Magsokasodnak a redők
Bús homlokomon és lelkem táján,
De még mindig ifjan állok meg
Bősz Júdasaim előtt.

Még csak mártir-fényt sem akartam,
Csak amiről a Sors tehet:
Odaadni magamtól, szépen,
Ezt a nem kért, kicsúfolt semmit,
Forradalmas lelkemet.

Tietek vagyok, mindegy most már,
Hogy nem kellek, vagy kellek-e.
Egy a Napunk gyönyörű égen.
Jaj, hogy elfed e Naptól néha
A gonoszság fellege.

A MA KIEBRUDALTJAI

Homlokukon ábrája a Jövőnek,
Sokszor ők maguk sem akarják
S mégiscsak összeverődnek.

Ősök ők a Jelenben, valahányan
S majd valamikor lesznek élők
Újféle ember-fajtákban.

Nézik egymást gyűlölvé és szeretve,
Muszáj, hogy egymást megtalálják:
Rájuk van a Jövő vetve.

Jönnek, élnek és talán meg se halnak:
Kiebrudaltjai a Mának
S apjai a diadalnak.

A KÖNNYEK HASZNA

Kisbíró, a Kétség, vallatott:

»Ember, mit akarsz és ki vagy?«

»Sírok és a síróké vagyok.«

»Van-e tűrni másokért erőd?

Van-e nagy, igazi hited?«

»Nincs, de meghajlok a hit előtt.«

»Milliók könnye nem sok neked?

Miért nem sírsz csak magadért?«

»Mert én mindenkiért szenvedek.«

»És ha meghalsz a kínok alatt?«

»Milliószor szebben halok,

Mert az én sok könnyem itt marad.«

»S ha tovább is így csörtet a lét?«

»De a könny-ár majd összegyűl

S elönti a világot: elég.«

VARJAK, SZENT MADARAK

Varjak, varjak, kóbor varjak,
Trágyás mezők szabad népe,
Madár-szalon söpredéke,
Ti vagytok a szent madarak.

Ha jajongva fölrebbentek,
Lég-hálóként továbbszálltok
S megfullasztjátok az átkot,
Mit utánatok küldenek.

Ti károgón is kacagtok
S mikor tollaitok hullnak,
Nem siratjátok a multat:
Jönnek új varjak, új mezők.

Szent madarak, mindig lesztek,
Mindig szálltok, mindig jobban
S a színes madár-szalonban
Szidnak titeket irigyen.

Ti vagytok: a boldog élet,
Az átkozott irigyeltek,
Gyertek felém, gyertek, gyertek,
Varjak, varjak, szent madarak.

BÚS AHASVÉROK MÁJUSA

E sárgaságos földön máma
Lihegve lapul meg a kétség
S pirosan üt ki beteg arcon
A hit és az egészség.

Május: ez az embercserélő.
Május: be szépek vagyunk máma.
Május: az örök ember-álom,
A Jövő harsonája.

Eszünk, vesénk kristályos tiszta,
Mert Május nagy embercserélő.
Ma az: amit megérdemelne
Minden lény, minden élő.

Ha ki ma gyilkolni szeretne,
Igaza van. Mindenki tiszta,
Minden vágy máma igaz és szép,
Mely a multat pusztítja.

És hogyha Május szörnyű vér-nap
Volna, amely kít se szeretne,
Akkor is az örök emberség
Üzenne hozzánk benne.

Mert Május a mi nagy mementónk.
Mert Május az az örök vér-nap,
Mely zöld tavaszt és bosszút jósol
Minden bús Ahasvérnak.

A JÖVENDŐ FEHÉREI

Révész Bélának

Fehér Bábel, óh, drága Élet,
Mely utánam is itt marad,
Fehér csók, szer, bú, alkalom,
Fehér, nagy kuvik-madarak,
Daloljatok.

Daloljatok, mert megjavultam,
Daloljatok, mert elmegyek:
Most látom csak könnytelenül,
Most először az Életet,
Boldog vagyok.

Hazudtam szívvel, gonosz májjal,
Hiszen az Élet szent vidék,
Sokat adhat mindenkinek,
Aki jól őrzi a szívét.
Én meghalok.

Meghalok, de zöld epe nélkül,
Fehéren látva. Nincs terűm,
Mely nem fehér, nem ragyogó.
Színek nélkül, úgy egyszerűn
Eltávozok.

Amit akartam, zord magasság,
Amit elértem, ostoba,
Szinekkal tarkált semmisem,
Szivárvány, álom és soha.
Most hagyjatok.

Egy érdemem van: mélyre láttam
S szerettem, aki szenvedett,
A Jövendő fehéreit.
Óh, szűz proletár-seregek,
Daloljatok.

MÁSOKÉRT HALUNK MEG

Hogy megnőnek a dolgok,
Ha az ember már törpül:
Mindenki óriás lesz
S egy ránk-bámuló körből
Kiáll a középre valaki.

Valaki, kit szerettünk,
Vagy talán nem szerettünk,
Szépen szemünkbe vágja,
Hogy csúf bűnökbe estünk
S az életünk furcsa ámitás.

S tornyosan tornyosulnak
Vétkeink vert felhői,
Hangosan szitkozódnak
Multunk leselkedői,
Kik csak azt tudják, hogy hazudunk.

És mi halkulunk halkan
És mi meghalunk halva
S az a minden örömünk:
Valaki örül rajta:
Kiáll a középre valaki.

ÁLMODIK A NYOMOR

Duhaj kedvek Eldorádója,
Száz tivornyás hely, ne bomolj.
Csitt, most valahol, tán Ujpesten,
Húsz esztendős legénynek vackán
Álmodik a Nyomor.

Gyár-marta, szép, sovány, bús alvó,
Melle horpadt, válla kiáll,
Arcán zúzos, jeges nedvesség,
Mosolyog. Szent, nehéz álmában
Urabb, mint egy király.

Tiszta ágyat és tiszta asszonyt
Álmodik s vígan felkacag,
Kicsit több bért, egy jó tál ételt,
Foltatlan ruhát, tisztességet
S emberibb szavakat.

Kevesebb vért a köhögésnél,
És a munkánál több erőt
S hogy ne kellessen megjelenni
Legalább tíz-húsz esztendőig
Az Úr színe előtt.

Te, nagyváros, csupán öt percig
Álljon ürítetlen a bor
Dús asztalán dús nábobidnak,
Mert valahol talán utolsót
Álmodik a Nyomor.

PROLETÁR FIÚ VERSE

Az én apám reggeltől estig
Izzadva lótfut, robotol,
Az én apámnál nincs jobb ember,
Nincs, nincs sehol.

Az én apám kopott kabátú,
De nekem új ruhát veszen
S beszél nekem egy szép jövőről
Szerelmesen.

Az én apám gazdagok foglya,
Bántják, megalázzák szegényt,
De estére elhozza hozzánk
A jó reményt.

Az én apám harcos, nagy ember,
Értünk ad gögöt és erőt,
De önmagát meg nem alázza
A pénz előtt.

Az én apám bús, szegény ember,
De ha nem nézné a fiát,
Megállítná ezt a nagy, földi
Komédiát.

Az én apám, ha nem akarná,
Nem volnának a gazdagok,
Olyan volna minden kis társam,
Mint én vagyok.

Az én apám, ha egyet szólna,
Hajh, megremegnének sokan,
Vígán annyian nem élnének
És boldogan.

Az én apám dolgozik és küzd,
Nála erősebb nincs talán,
Hatalmasabb a királynál is
Az én apám.

MENEKÜLÉS ÚRI VIHARBÓL

Minden vihar, úri vihar,

Áldott átok:

Közelebb hoz tihozzátok.

Mindig jobban veri szivem

A nagy átok:

Mért nem megyek tihozzátok?

Mit ér az én rongy-életem?

Úri átok.

Ei kell mennem tihozzátok.

Hogy fogadtok egy jövevényt?:

Átok, átok.

S mégis futok tihozzátok.

Nincs már a magyar ég alatt

Csak vad átok.

Szabad mennem tihozzátok?

Hajt felétek nem gyávaság,

Csak egy átok.

Mehetek-e tihozzátok?

Óh, én rab atyámfiái,

Nem fog átok:

Elmegyek én tihozzátok.

ÁLDASSÁL, EMBERI VEREJTÉK

Ki egyetlen, bús, vaksi szemmé
Teszed a testünk,
Szent festék, mellyel az egekre
Lázadó, nagy képeket festünk:
Áldassál, emberi Verejték.

Ez a teremtés s Isten-erőnek
Emberi mása.
Minden izzadt ember egy könny-csepp,
A Végzet könnyítő sirása:
Áldassál, alkotó Verejték.

ÁLDOTT, FALUSI KÖD

Édesanyámnak

APÁMTÓL, ANYÁMTÓL JÖVÉN

Anyám hangjában szomorúság,
Apám hangjában vad feledés.
Jaj, be kicsiny az élet,
Be kevés, be kevés.

Hiszen ők cselekvék, hogy élek,
Hogy sokat és nagyot akarok.
Hallgatnak s én rettegve
Érzem, hogy ki vagyok.

Be csoda, hogy vagyok és élek,
Hogy nem unom meg s újra merek.
Verset írok és holnap,
Már holnap megyek.

EGY RÉGI-RÉGI FŰZ

Ez a nagy, szomorú fűz
Az én falusi fáimmal szemben,
Nem bólíntgat kín-keservebben,
Mint egy régi-régi fűz,
Egy régi-régi fűz.

Az is felnőtt nagyszerűn,
Az is azt hitte, hogy nem lesz párja
És boldog párját mégiscsak várja
És bólíntgat nagyszerűn,
Keserűn, nagyszerűn.

AZ ÖREG KÚNNÉ

Tíz gyermeket hozott világra,
Küzdésre, búra, de vitézül,
Szalmás tetőjü kunyhójában
Az öreg Kúnné halni készül.

Benn az ember göthöl a padkán,
Tüdőjének, mint a rossz sípnek,
Meg-megcsúszik lélekző hangja.
Künn vad, téli szelek sivítnak.

Két elviselt, nyomorult ember
Nézi egymást kinnal, haraggal
S meglegyinti a szalmás kunyhót
Szárnyával az ős végzet-angyal.

Sohse örültek s itt maradtak,
Gyermek-haduk fut elszéledve
Szerte e szomorú világban
S ím, kiszáradt életük nedve.

Kunyhó, olaj-mécs, munka. éhség,
Gyermek, rongy, szégyen és a többi
S végül a legnagyobb parancs jött:
Tessék a tüdőt kiköhögni.

Az öreg Kún a multra gondol,
Eszébe jut a lakodalma.
Ölni szeretne. A mécs pislog
S a vénasszony ránevet halva.

RETTEGÉSBEN A FALU

Félve járnak a mulatók
S az ifjak lehalkítják a nótát,
Mesélnek a vénemberek
S nagyot sóhajtanak az anyókák.

Retteg most a magyar falu,
Csönd legyen, mert most mindenütt kémeek
Leskődnek a téli mezőn,
Nagy csönd van a faluban most: félnek.

De hó alatt, falu fölött
Majdnem tavaszi szelek dudolnak:
Holnap már derülés jöhet
S nem lesz már ilyen csönd holnap, holnap.

ÁLDOTT, FALUSI KÖD

Beteg vagyok, egy kis faluból
Leskődöm vissza a világba
Hidegrázós emlékezéssel:
Hátha üldöznek, hátha, hátha.

Félek a sugaras napokon,
Minden kicsi látástól félek
S ha ablakomból messzelátok,
Reszket és nyög bennem a lélek.

Minden aggaszt, minden fáj nekem,
Ami a multam visszahozza:
Derült horizon, üzenet, fény,
Sejtett sóhajtás, hírlap, posta.

Mindentől félek nyugtalanul,
Már nincs se alvásom, se álmom.
Én istenem, hogyan is függök
Ezen a zord élet-párkányon?

De néha reggel késik a fény
S ülök büszkén, döllyfös örömben:
Köd a falun és én érzem jól,
Hogy biztos vagyok e szent ködben.

Érmindszent

ŐSZI, FORRÓ VIRÁG-HALMON

Forró virág-halmon,
Déli Nap-özönben
Hallgatom, hallgatom
A virág-tereferét.

Röhögő pirosak,
Epés violásak,
Csillogó fehérek
Viszik harsányan a szót.

Filozófus kékek,
Haragos zöld mályvák,
Gunyoros vörösek
El-elszólják magukat.

Csak egy virág hallgat,
Szinte-szinte ölnyi,
Sárga, őszi rózsa,
Büszkén lógatja fejét.

Virág-gyötrelemnek,
Virág-gondolatnak
Átkos hordozója,
Bánatos, szép, nagy fejű.

AZ ELSÜLLYEDT UTAK

Hívott a titkok nagy mezője,
Kellette magát száz sima út
És én legényesen, dalolva
Csaptam mögöttem be a kaput.

Valamennyi út fölfelé tört,
Ragyogón és virágba veszőn
S én feledtem a csendes udvart,
Rohantam részegen a mezőn.

Rohantam dalosan s vakultan,
Befogtak új, csodás illatok
S száz út végén nem vettem észre,
Hogy már minden utam elfogyott.

Sehol, sehol a régi hajlék,
Ködbe és éjszakába borult
Rét, út, virág, illat és udvar,
Kapu, hit, kedv, mámor, nóta, mult.

Vad bozótok el-elbuktatnak,
Emlékek és borzalmak között
Taposom a vaksötét pusztát,
Sorsomat és a sűrű ködöt.

Vissza, a vén csöndes udvarba
Elsüllyedt azóta mind az út
S távolból hallom, ködben, éjben,
Hogy nyitogatnak egy vén kaput.

A HATALMAS TÉL

Törvénye van a Nyárnak
S nincs törvénye a Télnek:
Nyáron némák a faluk,
Télen pedig kótyagosak,
Összevissza beszélnek.

Fázón átüzengetnek,
Jéggel, hóval borítva:
»Hé, szomszéd, most mondja meg,
Szeretem a más titkait,
Van-e valami titka?«

És szólnak, üzengetnek
A kis faluk így télen.
Szeretik egymást nagyon
S hófedeles házaikat
Ki-kitárják kevélyen.

És mindent elárulnak
A hó alatt a falvak:
A kis falusi erőt,
A sok mihaszna életet
S a nagy téli hatalmat.

S ha jön a Nyár, szégyenli,
Hogy megbotlott, megcsetlett:
Nyáron néma a falu,
Titoktartó s az emberek
Dolgoznak és szeretnek.

Dolgoznak és szeretnek,
Némán, izzadva, félve
És százszor szent titkaik,
Melyeket megszentelt a Nyár,
Bedobálják a Télbe.

FEDJÜK BE A RÓZSÁT

Utálok a rózsát, sok kerti csatán
Szívenszúrt már, de jön a December:
Fedjük be a rózsát, édes apám.

Jön, jön a December s a rózsza is él,
Rossz virágasszony, céda, pozsgás nő,
De tündér lehet más valakinél.

Fedjük be a rózsát, egy-két év előtt
Orkidea volt nekem a rózsza
S ma is élhetnek boldog képzelők.

Ma is bajt hozhat egy rózsza-senyvedés,
Édes apám, valakit megmentünk,
Nászágý lehet még e rózsza-fedés.

Mert kert az Élet s asszony minden virág
S a póri, pozsgás, nagy, buja rózsák
Szülik a Tavasz minden víg fiát.

Óh, virágos Élet, be szép a csoda:
Mindenkinek van kedvese, nője
S párját megleli korhadt fa, moha.

Minden virágnak van ittasa, párja,
Útszéli fűnek és nyurga gyomnak,
Mert szól a kert: föl, nászágyra, ágyra.

Utálok a rózsát, sok kerti csatán
Szívenszúrt már, de jön a December:
Fedjük be a rózsát, édes apám.

RENDZEN VAN, ÚRISTEN

*Azoknak a bús valakiknek, akik hitetlenül is az Úristent keresik
hívő, bus gerjedelemmel s remény nélkül.*

A HALÁL PITVARÁBAN

Istenem, Halál, te tudod,
Hogy tőlem elmúltak a bálók,
Lakodalmak és hős murik:
Pitvarodban állok.

Gyáván ülök, nem hencegek
S ha valaki azt mondja rólam:
»Üssétek le ezt a kevélyt«;
Én sóhajtok; jól van.

Minden jó, jog, ami lesujt,
Minden megszentel, ami büntet:
Istenem, Halál, pitvarod
Megjavít bennünket.

Sohse szerettem úgy magam,
Mint most a Halál pitvarában,
Megerszerettem a multamat
S lépek beljebb, bátran.

Nem lehet az rossz valaki,
Akit annyian üztek, téptek
S rosszabb úr nem lesz a Halál,
Minő volt az Élet.

Istenem, Halál, te tudod,
Hogy vérvevő, szomorú harcban
Úztem, kerestem önmagam:
Rosszat nem akartam.

ALÁZATOSSÁG LANGY ESŐJE

Nyilazott Napod tüzes hője,
Nem volt enyhülésem, Uram
S felhődből rám permetezett
Alázatosság langy esője.

Nézd, ahogyan fejem lehajtom,
Szánom minden dölyföm, Uram
S ha van még bennem gőg-erő,
Szívemmel együtt kiszakajtom.

Mutass nekem egy ellenséget,
Valaki ocsmányt, óh, Uram,
Megcsókolom csúf lábnyomát,
Hogy méltón imádjalak téged.

Elébem kis folyókák hozzák
Szakadt kegyelmed, óh, Uram
S csobog lelkemben kedvesen
A leesett alázatosság.

Szeretnék mindent odaadni
Nagy, szent szeszélyednek, Uram
S szeretnék minden percemben
Nagyon-nagyon megaláztatni.

IMÁDSÁG ÚRVACSORA ELŐTT

Add nekem azt a holt hitet,
Istenem,
Hogy magyarul is szabad nézni,
Szabad szemekkel szabadon
Parádézni.

Add nekem azt a holt hitet,
Istenem,
Hogy nem kell ám fenéig inni
S kelyhed szent borából elég
Egy korty: hinni.

Add nekem azt a szent hitet,
Istenem,
Hogy holnapig, óh, nem tovább, nem,
Bírom még bátor életem,
Ámen, ámen.

AZ ANTI-KRISZTUS ÚTJA

Bűneim, mint Pokol pálmái,
Égverő bujasággal nőnek
S mégis, mint bölcsős kisdedet,
Mosolyogva engedem át
Egész valómat az Időnek.

Az Időben, új emberekben
Több lesz a megértő nemesség,
Bűnös testem nyelje a Föld,
Bűnös, nagy példám a Jövő
S az Időben megszenteltessék.

Mert jaj nekem: Multért s Jövőért
Vagyok kárhozott, bűnös ember,
Víg, ép, kacagó unokák,
Jövő ember-örökösök,
Legyetek hozzám kegyelemmel.

Mert üdv nekem: szomorú létem
Az Idő óramutatója
S minden bűnöm egy stáció,
Hol a Jövő új embere
Élet-útját vígabban rójja.

Keserves út, fölséges mégis,
Ez már az Anti-Krisztus útja,
Aki elvásik feketén,
Muszájul, szörnyűn, másokért,
Hogy a Jövőt fehérnek tudja.

RENDBEN VAN, ÚRISTEN

Ki akarta, hogy megtagadjam,
Örök Sionát messzehagyjam
S visszakolduljam örege
Magamat ismét únt kegyébe?

Lelkes képem kinek a képe,
Kinek roskadok én elébe,
Amikor minden elhagyott
S nem tudom, ő van-e valóban?

Ki fűröszt engem rosszban, jóban,
Kibe olvadok elmulóban,
Kitől kérdem meg egy napon,
Vajjon kínomban kedve telt-e?

Ki akarta, ki istenelte,
Bús lényemet így ki nevelte,
Ilyen gyávának, kicsinek,
Hogy makacsul még meg se haljak?

Ki akarta, hogy ne akarjak
S mint csenevész, őszi fű-sarjak
Feküdjek kaszája elé
S így szóljak: rendben van, Úristen?

VIRÁG-FOHÁSZ VIRÁGOK URÁHOZ

Sok évezres áloe-nemzedéknek
Első és utolsó virága,
Csodálatos ember-virág, én,
Lám, még mindig élek.

Bűnben s halálban kinyílt cifra fürtöm
Minden senki rabolja, tépi,
Készülnek buta mű-virágok
S én áldásom küldöm.

Viráguk Ura, titkos Erő, ámen,
Hervassz el engem, itt az óra
S erdődben többé ne nyíljon más,
Csak olcsó ciklámen.

Be szép, be bús, be átkos sorsot kaptam:
Vagyok egyetlen, szent virága
Halódva száz-száz csók-növénynek,
Kik éltek miattam.

S én mag nélkül halálra-szántan élek,
Engem mindenki megcibálhat.
Virágok Ura, be jó lenne
Elmulni, de félek.

A JÉZUSKA TISZTELETÉRE

A született Jézus,
Ez igézetes gyermek,
Áldja meg azokat,
Kik a szivünkbe vernek
Mérges szuronyokat.

Áldassanak bennünk
A kifeslett vér-rózsák:
Bánat, kín, szenvedés.
Mert Jézus volt a Jóság
S a nagy, szent türelem.

Csengessünk csengőkkel,
Szeressünk szeretettel,
Örüljünk, ha sirunk,
Ha ránk tör minden ember
S ha álul bántatunk.

A született Jézus
Született így s kívánta,
Hogy ez legyen az üdv:
Minden hívság kihányva
Életünk gömbiből.

ADJON ISTEN MINDENKINEK

Adjon Isten békét, kedvet
Asszonyoknak, embereknek,
Sok örömet mindenkinek,
Pénzt, szerelmet, vágyat, hitet.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Úgy szeretném megtalálni,
Úgy szeretnék azzá válni,
Kinek az élet teher:
Az ember könnyen megy el.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Által-adni úgy szeretném
Sok hirtelen vágyam, eszmém,
Sok drága kincset, nagyot,
Amihez már vén vagyok.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Néha-néha szerelemmel
Telik meg az ilyen ember.
Néha-néha úgy megsajog,
Más bánat, bú és más bajok.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

Adjon Isten ifjúságot,
Szabadságot, boldogságot,
Egészséget, pénzt és hitet,
Szerelmet, hírt mindenkinek.
Gyönyörű-kék itt az Ég.

VEZEKLŐ VIGADOZÁS ZSOLTÁRA

Tudom, hogy magasságba küldtek
S pályám grádicsát mégis sírva hágom.
Rút bűn az én szomoruságom.

Víg zengedezésre hívtam
S gonosz jajjal illettem nagy személyed,
Jehovák Jehovája, Élet.

Feledtem, hogy szent az én testem,
Mert örök Rend fehér folyói mossák:
Csodálatos csodálatosság.

Mindenki szent, ki életet nyer,
Mindenki fia és mindenki atyja
S átkozott, ki létjét siratja.

És egyformán szent minden élet,
Magverő vagy rothadt, csirátlan semmi,
Bűn az életet nem szeretni.

Minden nemzés, a meddőség is,
Zseni, állat-sor egyben-egyek, hősök,
Belső sebek s varral-verősök.

Csak örülni szabad, örülni,
Ellankadni soha: mindent lebírni,
Sírni nem szabad, sohse sírni.

Jehovák Jehovája, Élet,
Minden jajom víg-hahotázva szánom,
Bocsásd meg a szomoruságom.

SZELÍD, ESTI IMÁDSÁG

Uram, adj csöndes éjt,
Nyugodalmat, nagy éjt
A te vén gyermekednek,
Beteg, rossz gyermekednek.

Fölséges dáridók,
Keserves dáridók
Muzsikája kerüljön,
Hangja messze kerüljön.

Ne ülj szívemet,
Nyomorék szívemet
Az ébrenlét lidérce,
Rettenetes lidérce.

Aludjak kacagón,
Álmodjak kacagón
S boldoguljak álmomban,
Ifjuljak meg álmomban.

Valami nagyon nagyot,
Valami dicső nagyot
Álmodva hadd képzeljek,
Éjemben hadd képzeljek.

Imádkozzok, mint gyerek,
Régi, iskolás gyerek,
Istenes áhitattal,
Altató áhitattal.

Mikor az alkony leszáll,
A barna alkony leszáll,
Régi imám az ajkam
Szaporázza, az ajkam: (Adj
csöndes éjt szüleimnek, adj csöndes
éjt mindeneknek. Istenem,
én járva-keelve, fölvirradva
és lefekve, imádlak, mint
édes Atyám. Jó Atyám, viselj
gondot rám, ámen.)

KÖNYÖRGÉS VÍG HALÁSÉRT

Kiáltsák be a zengő Űrbe:

»Nagy vendég van most indulóban,
Ki turkált minden szépben, jóban
S most vetkőzi az életet.«

Csak békétlen ne legyek akkor,
Én Istenem, még ismeretlen,
Add akkor végre, hogy szeressem,
Cirógassam meg magamat.

Sebeim arany-pikkelyeknek,
Göthömet szűz mámornak lássam
S hunyt életem egy pillantásban
Villanjon, mint táncos kacaj.

Pompáztasd rám a mosolygásod,
Szóljon víg harsonád zenéje
S én induljak el a nagy éjbe,
Mint ki nagy kanállal evett.

Érezek egy bolond fölségest:
Szépen éltem, sok-sok jót adtam,
Köntösöket tépnek miattam.
Éljen. S elnyel az Űr.

NE SÚJTS BÉNASÁGGAL

Ki gőgös volt, már lakol itt lenn,
Jaj, ha engem is büntetni fogsz
Keserű gőgömért:
Félek törvényedtől, Úristen.

Jaj, hogyha hamar rám bocsátod
Nehéz csapásaidnak sorát,
Mert irigyeltetém
Pávás kedvemmel a világot.

Jaj, hogyha béna lesz belőlem
S az utcasarki víg száanalom
Morzsáit lesem én,
Ki hivalkodtam pompa-gőgben.

Jaj, hogyha majd sajnálni fognak
Irigy dühöngők, váraozók,
Okos, pörös felek,
Kik törvényedben bizakodnak.

Béna koldussá ne tégy engem,
Hiszen magad is megcsufolod.
Tudod, hogy gőgömet
Csak mutatom, vágyom, esengem.

(Sok életserleget kihabzsol,)
De tudod, hogy szomjan szenvedett,
Álkevélyen, sirón
És mégiscsak igaz fiad volt.)

EGY AVAS KÉRDÉS

Gyáván, miként illik a vénhez,
Szegény, fáradt, félénk poéta
Valami nagy dolgot megkérdéz,
Avas, bánatos dolgot.

Lesz, mozog és elfogy az ember.
Itt egy nagy Valaki kormányoz.
Nem látni őt emberi szemmel,
De itt van és kormányoz.

Ha elfogyunk, hát miért jöttünk?
S ha jöttünk már, miért a nagy gond?
Miért a sok bús bölcs közöttünk?
Itt valaki kormányoz.

Itt: van egy legnagyobb Valóság,
Ez valami szent, rendetlen rend
S az élet egy régi adósság,
Amelyet le kell róni.

Az élet egy régi, rossz emlék
S az a nagy Valaki akarja,
Hogy az eszéből ki ne essék
Emléke egy köd-multnak.

Itt nem segít templom, imádság,
Fogadja el sorsát az ember.
Ne várja, hogy mások megváltsák:
Szenvedjen és haljon meg.

AZ URAKNAK URA

Már-már lelkem csúf bűnök veszték
S jöttek békés esték:
Rákacagott a háborura
Az Uraknak Ura.

Lemenő, szép Nap volt az arca
S könnyőrelet rajta.
Az élet be sok újat hozott
S Isten nem változott.

Falusi, nádas iskolában
Már ilyenek láttam,
Ki rossz helyett jó és új szívet
Adhat mindenkinek.

Hajunknak egy ősz, hulló szála
Följegyzett bú nála
S ha bűnös lény tőle elköszön,
Ő vár, míg visszajön.

Nem rójja meg sok vétkeinket,
Mert ő szeret minket
S poklok felé visz bár az utunk,
Ő int s visszafutunk.

Bennünk él s be jó hinni benne,
Ez ősz szerelembe,
Ő még a temetőn is virít,
Ő a gyermeki hit.

Fölemelt és vérem lemosta,
Szívem visszahozta,
Sebeimre áldóan szedett
Balzsamos füveket:

Édes-ernyedten várok várva
Most már a halálra.
Szemem: övé volt, kezem: keze,
Mindent ő végeze.

Háboruba el ő bocsájtott
S bűnökből kihántott.
Rákacagott a háborura
Az Uraknak Ura.

EGYRE HOSSZABB NAPOK

VALAKI UTÁNAM KIÁLT

Bércek, tavak, folyók, sinek,
Bámész, új népek, új napok,
Be sietek, be rohanok,
Be szaladok, be sietek.

Napot lesek ma hegytetőn,
Holnap Holdat egy új uton,
Holnapután már nem tudom,
Mire figyelek lihegőn.

Panorámás, lázas világ,
Lakasd jól a szemeimet,
Fogd be jól a füleimet:
Valaki utánam kiált.

BOLDOGOK AZ ÖREGEDŐK

Hajh, mások szépen elfogyasztják
Ifjú életük sok malasztját.

Másoknak az öregség semmi,
Mások meg tudnak öregedni.

Egyszer-kétszer testük kirázza
Az ifjuság maláriája.

Aztán szépen pihennek, ülnek,
Mosolyognak és megvénülnek.

Napjaikat nyugodtan fejtik:
Betegek voltak s elfelejtik.

A bölcs mosolyt csak úgy havazzák,
A csókot hűlve kanalazzák.

Nem bántja őket ifju bánat,
Nem értenek, de megbocsátnak.

Csak én tartom ifjan az arcom,
Csak én vívom mindig a harcom.

Csak én vagyok bánatos, orzó
Öregségben is ifjú torzó.

Simító lapja a redőknek,
Irigye az öregedőknek.

ELSŐ SZERETŐM ÖLÉBEN

Virágos, kék pad-terítőmről
Sikoltok vigat és nagyot:
Most szememről letépett kendőt
Lengetek az élet felé,
Élet, én élni akarok.

Élet és Halál: majdnem-egyek,
Nagy rokonok, nagy különök,
Két orcámon egyszerre cuppant
Forró, vitázó csókotok
És én most Hajnalt köszönök.

Hajnal, Hajnal, nem szabad menni,
Új élet, új riadalom:
Új fürösztő vize a létnek,
Én a virágot gyökerén,
Szabad, nagy mezőn akarom.

Visszajövök és újraélek,
Ki akar egy új szemfedőt?
Én ráérek másat szerezni
Ezer, piros, szép, várt öröm,
Ezer szép Holdtólte előtt.

Élet, gyere, most csókolózzunk,
Minden lehed tudómba száll',
Csókos szádra, meleg öledbe,
Szent nászágyadra kergetett
Másik szeretőm, a Halál.

DURUZSLÁS A JÉGVEREMBŐL

Hűvös van nagyon tegnap óta
És nagyon sok a fürge ember
S tele van az egész süket Föld
Jégveremmel.

(Muzsikás Élet, mostanában
Sokat gyujtsz rá nagy indulódra.
Hozzám nem jut, csak vér-dalodnak
Holt ekhója.)

Vak a világ s táncos színekben
Mégis hogy játszadoznak mások.
Nekem sápadtak színek, percek
S látomások.

(Színek, cifra, meleg leánykák,
Szoknyátok mért van összegyűrve?
Szemem meresztem: minden elmúlt,
Minden szürke.)

Ízek kallultak, parfüm elszállt,
Mintha a Nap dermedve járna
S én jégveremből duruzslok föl
Ezer nászra.

(Egek ringyója, ölelő Nap,
Sohse láttalak hevesebbnek,
Csak engem ölelsz egyre-mindig
Kevesebbet.)

KOCSI-ÚT AZ ÉJSZAKÁBAN

Milyen csonka ma a Hold,
Az éj milyen sivatag, néma,
Milyen szomorú vagyok én ma,
Milyen csonka ma a Hold.

Minden Egész eltörött,
Minden láng csak részekben lobban,
Minden szerelem darabokban,
Minden Egész eltörött.

Fut velem egy rossz szekér,
Utána mintha jajszó szállna,
Félig mély csönd és félig lárma,
Fut velem egy rossz szekér.

NEM JÁTSZOM TOVÁBB

Hunyok, de nem kell a hunyósdí,
Pedig érkeznek szép szavak.
Nem játszom tovább, bánom is én,
Hogy »föl«, »csitt«, »szabad«, »nem szabad«,
Bánom is én, bánom is én.

Nem akarom, amit akartam,
Nem akarom, aki akar
S a gyűlölőket bánom is én,
Engem most szent közöny takar,
Bánom is én, bánom is én.

Megistenülök, magamért csak,
Vagy megdöglök csak magamért.
A többit pedig bánom is én,
A pénzt, a kedvet, a babért,
Bánom is én, bánom is én.

SIRATÓ EMBER DALA

Ravatalra rakom
Halk szobában szépen,
Amit kerülgettem
És amit elértem.

Minden ravatalnál
Szivem épül, dobban,
Vigabban temetem
Minden új halottam.

Minden éjszakában
Más zsoltár vagy nóta:
Más borért megyek el
Minden siratóba.

Minél kevesebben
Maradnak az álmok,
Annál virrasztóbban,
Nótásabban járok.

Éjfélkor-éjfélkor
Már elmondom dalba,
Hogy teszem majd magam
Föl a ravatalra.

Én árva magamnak
Nem lesz siratója,
Senki a világon
Ne tudjon majd róla.

AZ IFJÚ RAJNÁNÁL

Ma tehát az őszös Svájc:
Ma itten, holnap ottan,
Mindig csodálkozással,
Keserü döbbenéssel,
Görnyedten és unottan.

Nézzük egymást a Nappal
(Most van lehorgadóban):
Két rokkant, öreg bajnok,
Leeresztett sisakkal,
Illendő tisztelettel.

Bástyás korcsma-verandán
Véletlen ez az óra:
Halott, nagy, hősi tornák
S örömtelen vitézek
Nyár végi áldozója.

S a hetyke, ifju Rajna
Zöldes, habos palástban,
Fejedelmi palástban
Fut közöttünk rivalgva,
Vitézi útra kelve.

S én öreg bajtársamnak
Gonosz mosollyal intek:
Mi is tudtunk örülni
S ma nem tudunk örülni
Ennek-örömeinknek.

S ő, miként a halálnak,
Úgy köszön nékem vissza
Öreges, bús mókával:
»Hát holnap hol talállak?
Vajjon holnap meglellek?«

Rheinfelden

TARARRAROM, HAJH, TARARRAROM

Nótás este, most szaladnak
Zengő szívvel, dalra lépve
Muzsikáló vérü lányok,
Tararrarom, hajh, tararrarom,
Boldog legények ölébe.

Sunyi tavasz, szelek nyögnek,
Felhők sírnak, erdők zúgnak.
Óh, be csinos temető-dal,
Tararrarom, hajh, tararrarom,
Az Életnek, a hazugnak.

Szent alkalom; hasztalan csalsz,
Nem csókos láz öli testem.
Uccu tavasz, nekem mindegy,
Tararrarom; hajh, tararrarom,
Én a csókot befejeztem.

Emlékezés, hasztalan hívsz,
Víg tavaszba, nótás tájra.
Dudolgotok, elveszett már,
Tararrarom, hajh, tararrarom,
Régi testem sok csodája.

Száz láz-virág beteg kertje
Virít, táncol most előttem,
Nincs örömem a tavaszban,
Tararrarom, hajh, tararrarom,
Dalban, harcban, borban, nőben.

Nagy, friss dalok, éllel csengők,
Nagy harcaim, bátrak, szentek,
Elmultak s a késő nóták,
Tararrarom; hajh, tararrarom,
Vén ajkamon dideregnek.

Nótás este, most rohannak
Csókra, harcra, akik tudnak,
Én kidőltem s nótát zsongok,

Tararrarom, hajh, tararrarom,
Az Életnek, a hazugnak.

A HALÁL: PIRKADAT

Szám ízét nem rontom, hagyjatok,
Most a Halál előtt, most: vagyok.

Most, most e pillanatban élek:
Most jönnek az ízes emlékek.

Nem ad ennyi, bő száj-ízt soha
Sem patika, sem úrvacsora.

Pap, orvosság most félre, félre:
Emlékszem az anyám tejére.

Jönnek az ízek és illatok
S megdicsőült innyel halhatok.

Érzem első fogamnak kínját,
Az első szó bús csínját-bínját.

Számban van az, amit homlokon
Csókolt reám az első rokon.

Első figyelése a dalnak,
Első gondolatok, fájdalmak.

Első lyány, első poéta-út
Édes nyállal számban összefut.

Első sikerem, első tornám,
Első göthös bűnöm, tivornyám.

S azután fényes rettenetek,
Miket halódva is szeretek.

Nagy mámorok, hős búsulások,
Mindig újak és mindig mások.

Féreg-magyar harcok, kicsinyek:
Dobtam szívem s nem tudtam, kinek.

S egy asszony, akinek a csókja
Még most, talán most is, jó vóna.

Ízzel, illattal tele a szám,
Most, most az élet pirkadatán.

Szám ívét nem rontom, hagyjatok,
Most a Halál előtt, most: vagyok.

EGYRE HOSSZABB NAPOK

Csak egy napig fáj minden fájás,
Huszonnégy óra s nem jön rosszabb,
De ez az egy nap egyre hosszabb.

Már hegyes karó minden óra,
Sötét vas-mázsák hullva, rengve
Verik a fájást a szívembe.

Tudom a kinnak múltó sorsát
S olyan rövid volt egy nap eddig:
Víg elugrás bánattól kedvig.

Örülni is másként örültem,
Nemesebben, halkabban, jobban,
Holnapi könny a mosolyomban.

Szép, bölcs cserével cserélgettem
Kedvem torát és kedvem nászát,
E furcsa élet villanását.

Ma is tudom: huszonnégy óra
S rossz nap után már nem jön rosszabb,
Óh, de ez a nap egyre hosszabb.

FÁJDALMAS, BÚS KITÉRŐ

Háborús völgy, nem tudlak nézni,
Nem bírnak már a szemeim, nem:
Forgok, mint egy véres pojáca,
Túl egy hegyen s egy hegyen innen.

Túl egy hegyen, mikor nem voltam,
Hegyen innen: ha majd nem élek.
Mennyi szeretet innen és túl
S e kis stáción mennyi véték.

Hogy gyűlölök és hogy gyűlölnek,
Hogy harcolok mindenki mással.
Ha születünk, akkor halunk, jaj,
S megszületünk az elmulással.

Óh, élet, te, háboruk völgye,
Be megtettél harcos hazugnak,
Utamból be kitérítettél,
Óh, be utállak, óh, be unlak.

Óh, te, fájdalmas; bús kitérő,
Két hegy között nyílt seb az égre.
Békéből jöttem s a hegyen túl,
Tudom, békével vár a béke.

Végetlen békéből buktam le,
Hol híre sincs a harci gondnak
S itt úgy kell ütni, marcangolni,
Mint egy komédiás bolondnak.

Addig, amíg a nagy világ-csók
Nem cuppant újra vágva értünk,
Addig, míg majd élünk valóban,
Akként, mikor nem völgyben éltünk.

De addig, addig, be sokat kell
Ejteni, úzni, futni, esni
S egy megszakított örök csókra
Dúlva, jajgatva emlékezni.

LELKEM SZERELMES FATTYAI

Ál-bölcs igék, illő harag,
Villant öröm, játszó szavak,
Lelkem szerelmes fattyai,
Be bánlak, hogy elszórtalak
Benneteket.

Gond-feleség a nyakamon,
Siratlan titkok titka nyom,
Bús házasságba befogott
Egy papos, álnok hatalom
Törvényesen.

Lelkem most erkölcs és teher,
Vén, bús kisdedeket nevel.
Járok velük talárosan
S a többi fattyu siheder
Kacag reánk.

Be szép az élet, míg ledér,
Aki már töpreng, az nem él,
Mint száz vén gondolat-gyerek
Egy vidám fattyú többet ér,
Vidám s hazug.

Élet, küldj még pár szeretőt
És küldj a csókhoz víg erőt,
Lelkem szerelmes fattyai,
Táncoljatok szívem előtt,
Ne hagyjatok.

AZ ÁGYAM HÍVOGAT

Lefekszem. Óh, ágyam,
Óh, ágyam, tavaly még,
Tavaly még más voltál.
Más voltál: álom-hely,
Álom-hely, erő-kút,
Erő-kút, csók-csárda,
Csók-csárda, vidámság,
Vidámság. Mi lettél?
Mi lettél? Koporsó,
Koporsó. Naponként,
Naponként jobban zársz,
Jobban zársz. Ledőlni,
Ledőlni rettegve,
Rettegve felkelni,
Felkelni rettegve,
Rettegve kelek fel:

Fölkelni, szétnézni,
Szétnézni, érezni,
Érezni, eszmélni,
Eszmélni, meglátni,
Meglátni, megbujni,
Megbujni, kinézni,
Kinézni, kikelni,
Kikelni, akarni,
Akarni, búsulni,
Búsulni, elszánni,
Elszánni, letörni,
Letörni, szégyelni,
Szégyelni. Óh, ágyam,
Óh, ágyam, koporsóm;
Koporsóm, be hívsz már,
Be hívsz már. Lefekszem.

KEZDENEK NYAKUKBA VENNI

Kezdenek már nyakukba venni,
Hurráh, hurráh.
Milyen jó nem-ismertnek lenni,
Kezdenek már nyakukba venni,
Kiknek semmijük se vagyok.
Bocsáss meg nekem, én árva lelkem.

Éljenek, akik meg nem értnek,
Hurráh, hurráh.
Éljenek, akik a miértnek
Titkaiból semmit se kérdenek,
Kiknek semmijük se vagyok.
Bocsáss meg nekem, én árva lelkem.

Nem így jöttem, nem ezt akartam,
Hurráh, hurráh.
Kikre rátörtem szép viharban,
Megfulasztnak csúf diadalban,
Kiknek semmijük se vagyok.
Bocsáss meg nekem, én árva lelkem.

Agyonölelnek és csókolnak,
Hurráh, hurráh.
Milyen jó nem-ismertnek lenni.
Kezdenek már nyakukba venni,
Kiknek semmijük se vagyok.
Bocsáss meg nekem, én árva lelkem.

MOST PEDIG ELNÉMULUNK

Csókolj szájon, szép húgom: Este.
Némíts el és hordd szét a hírt,
Hogy bátyád, a hangos szavú,
Dalait daccal befejezte.
S most mondja el utólszor másnak,
Milyen kevés öröme volt
Ennek a bolond dalolásnak.
Csókolj szájon, szép húgom: Este.

Bús vétók és víg vallomások,
Nótás nyögések, mély sebek,
Miattatok zengő kutat
Lelkembe már többé nem ások.
Minden vér-forrás betemetve
S a szent mindent-elhallgatás
Sírján ülnek, némán, keresztbe,
Bús vétók és víg vallomások.

Most már minden, mindenki éljen,
Éljenek az ékes szavak,
De Ady Endre nem beszél,
De Ady Endre ne beszéljen.
Bujdosson el, ha tudja, merre,
Felejtse el, hogy mit akart,
Piros szive kék-holtra verve:
Most már minden, mindenki éljen.

Elnémulunk, szép húgom: Este.
Egy nagy csókkal elnémulunk
S nézzük a süket Éjszakát
Halottakként, hírt megeresztve.
Fogunk talán még csöndbe törni,
De szavunk nem lesz szent titok:
Magunkat és mást meggyötörni.
Elnémulunk, szép húgom: Este.